

היית פנים ילד השדה

עוז (שמואל) ארדי

8.1.2004 - 14.12.2023

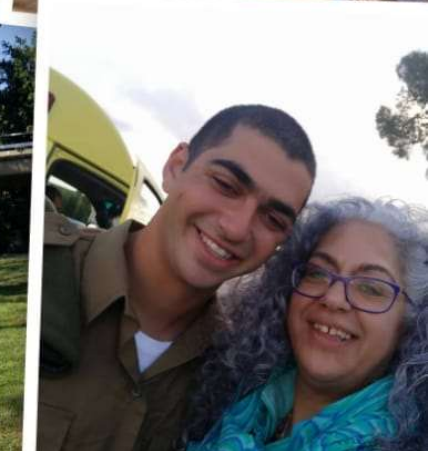
עוז שמואל ארדי ז"ל

08/01/2004 – 14/12/2023

היית פעם ילד השדה

נכתוב לך ולא נשכח אותך לעולם

אצלנו בקיבוץ נהוג שלויות מתחילות בהתכנסות במועדון לחבר ומשם הולכים אחרי הארון, דרך שבילי הקיבוץ הירוקים והיפים במסע פרידה אחרון מהבית, דרך תחנות חייו של המת. בדרך עוברים על פני גני הילדים, בתי הילדים והלב הפועם של הקיבוץ.

ומה הן תחנות חייו של ילד שהלך לעולמו בגיל 19? שהרי טרם הספיק כלל לצאת אל מסע חייו. לא הספיק טיול של אחרי הצבא, לא הספיק להקים בית ולחוות הורות, לא הספיק ללמוד, לגדול להתפתח ולמצוא לעצמו מקום תחת השמש.

בלוויה שלך, מבעד לעצי האורן המכסים את בית הקברות, קרן שמש האירה את הבור הנורא הזה שהפך לקבר שלך. מבין הצל שכיסה את בית הקברות קרן שמש סמלית ליוותה את תחנת חיך האחרונה.

אין מילים ואין נחמה כאשר ילד בן 19 נקבר לאורה של קרן שמש ביום שישי בדצמבר. נזכור אותך תמיד, עוז.

חלפו עברו 30 ימים מאז נפל עוז ארדי ז"ל. עלון זה מאגד דברים שקרוביו ביקשו לשתף לזכרו. יהי זכרו ברוך.

תְּחִלָּה בּוֹכִים / אברהם חלפי

תְּחִלָּה בּוֹכִים.

אַחַר-כֵּן הַבְּכִי מֵתְאַבֵּן.

אַחַר-כֵּן זוֹכְרִים דְּבַר אֶחָד וְיַחֲדָי:

אֶת נְפִילַת הַבֵּן.

וְאִין אוֹמְרִים דְּבַר.

אוּ מִדְּבָרִים עַל גֶּשֶׁם וְעַל מַה-נִּשְׁמָע.

וְעַל מִשְׁהוּ עוֹד. וְעוֹד עַל מִשְׁהוּ.

וְהֶאֱזַן בֵּין כֹּה לֹא תִשְׁמָע.

וְשׁוֹתְקִים.

וְקָמִים מִן הַכֶּסֶּא. וְיוֹשְׁבִים. וְקָמִים. וְשׁוֹב.

וְיודְעִים דְּבַר אֶחָד וְיַחֲדָי:

לֹא יֵשׁוּב.

יעל מספרת על עוז שלה

26 שנים לא נפל בקיבוץ חייל.

הייתי בערבה בצופר, בשבעה של רועי שהיה ביחידה של עוז בהנדסה קרבית. ב-7.10 נפל החבר הכי טוב של רועי. הם פתחו חלקה צבאית במושב, מעולם לא נפל שם חייל ועכשיו כבר יש שניים. ישבנו שלושת האימהות מעל הקברים הטריים בחלקה הצבאית החדשה, זה היה קורע, קשוח. אמא של רועי באה אליי לשבעה, אבל זו הייתה חוויה מחוץ לגוף, לא קלטתי שזאת אני, שאני האמא שזה קרה לה. אני האמא השכולה. זה לא אמיתי, הילד הזה הוא עם כל-כך הרבה חיים.

בדיוק עכשיו עפרון (בר) תפס אותי, סיפר לי על שיחה שהייתה לו עם עוז. הוא גם שירת בהנדסה קרבית. הוא אמר לעוז: מה אתה הולך להנדסה קרבית? מה אתה רץ? מה אתה צריך את זה? עוז אמר לו: "עפרון, אתה עשית צבא, אח"כ טיילת... גם אני אעשה צבא, אטייל אח"כ, יהיה זמן!".

לא יהיה זמן... אתה אף פעם לא יכול לדעת מתי ייגמר לך הזמן.

הוא היה תינוק מדהים. בחרנו לו את השם עוז בעזרת פז. שירלי חברה שלי הציעה את השם וישר נזכרתי בעוז החתיך שלמד איתי בשכבה.

היו לי עוד כמה שמות ברשימה, הקראנו לפז את השמות, והיא שהייתה רק בת שנה ותשעה חודשים אמרה: עוז. היא בחרה לו את השם, אני התעקשתי להוסיף את השם שמואל לזכרו של שמואל אבא של עידן.

עוז בקושי בכה כשהיה תינוק, אם הוא היה צריך לאכול הוא מצייץ והייתי נותנת לו לאכול. הייתי איתו בבית עד גיל שבעה חודשים, אז הוא נכנס לבית תינוקות. ליקוש (סטרק-דקלו) הייתה המטפלת שלו, סיפרה לי שהוא כל הזמן מלטף, כל הזמן נוגע, ילד מלא אהבה. לא עשה בעיות אף פעם בתור תינוק, היה אוכל הכל, היה תינוק רגוע ונעים. אני זוכרת שכשהוא נולד באתי אתנו לעופרה (פלך) למרפאה - טיפת חלב. היא הסתכלה עליו ואמרה לי: וואו איזה תינוק יפה. אני כל-כך התרגשתי שאם הבנים מתלהבת מהבן שלי. הרי יש לה חמישה בנים והיא אחות, היא ראתה תינוקות בחיים שלה והיא כל-כך התלהבה מעוז. התמלאתי גאווה.

הייתה תקופה בגן ניצנים שהבנים היו מציקים לאחת הילדות. שמעתי על זה איכשהו ותפסתי אותו לשיחה. אמרתי ששמעתי שהחברים לא נעימים לילדה הזו. הוא לא היה מלשין אף פעם על החברים. אמר לי: "אמא אנחנו משחקים אתה". אמרתי לו שהוא צריך לשמור עליה, לעזור עליה. הצוות סיפר לי שמאותו היום הוא לקח את המשימה ודאג לה. שמר עליה שלא יציקו לה יותר. הוא לקח את האחריות. הוא לא מלשין אף פעם על החברים שלו, זה ליווה אותו כל השנים.

מלא פעמים החבר'ה שלו היו עושים דברים לא פשוטים באלומה ובמתני"ס והוא אף פעם לא היה מלשין. הוא היה איתם כי הוא תמיד היה איתם, הוא לא היה יוזם את הרעיון ומשתתף הוא פשוט היה עם החבר'ה כל הזמן ביחד. אחרי פעמים כאלו המדריכים היו מכנסים אותם ואומרים להם להודות ולקחת אחריות. כולם היו שפנים, אף אחד לא הודה. והוא היה אומר: אני הייתי שם ולקח אחריות.

פעם אחת הם לקחו לאחת מחברות הקיבוץ את הקלנועית ונסעו איתה בשדות, הקלנועית נפלה לאיזה ערוץ, נשבר הציר ונעשה נזק רציני. עוז היה עם טוסטוס ונסע לידם. הוא לא תכנן אבל הוא היה איתם כל הזמן, הוא גם לא עצר אותם. כשהיה צריך להתוודות ולתקן אף אחד מהחברים לא

דיבר ולקח אחריות. הוא כמו בן לא אמר כלום על החברים, אף פעם לא הסגיר אותם, שפתיו היו חתומות. ואז הוא התקשר לאוהד המדריך (הול) ואמר לו שהוא היה שם. שאלתי אותו מה היה דחוף לו לקחת אחריות על אירוע שלא הוא יזם ולא הוא נסע בקלנועית? הוא אמר לי שהוא לא יכול היה להגיד שהוא לא היה במקום. הוא נכח במקום, לא עשה שום דבר כדי לעצור את זה והוא שותף לעבירה. לקח אחריות. הוא היה כזה אחראי, לא וויתר לעצמו. גם כשהיו דברים קשים.

עוז היה שטותניק. היה עושה מלא שטויות... אבל זה היה תמיד בחן ולא מסוכן מידי... אם הוא היה רוצה להציק לבנות, היה מכבה להן את האור ואז מיד היה מדליק את האור. זה היה בחענדלעך, לא היה נוראי.

בתקופת ההתבגרות הוא היה ממש מציק להן. הוא לא היה יכול לעבור לידן בלי איזה פליק קטן. ואז היינו שומעים "איי, איי, איי" שלוש פעמים, מכל אחת מהבנות. זו הייתה תקופה שהוא לא היה מפסיק להציק להן. ואז בגיל 13 פתאום זה נרגע, זה התאזן. פתאום הוא הבין שהוא מגיע לגיל שהוא הופך להיות גבר. הוא קלט את האחריות שיש לו, פתאום נהיה שקט בבית. רק שקט, צחוקים, משחקים ביחד. הם היו משחקים המון ביחד: משחקי קופסה, פאזלים.

עוז ועידן בילו שעות מטרופות ביחד, עידן איבד לא רק בן, הוא איבד חבר. הוא ועוז היו שעות במשך הימים בשדות עם הטרקטורים, הוא גדל על ברכי הטרקטורים. לבר מצווה הוא ביקש שנקנה לו אקסבוקס. קנינו לו, הוא שיחק והתלהב אבל זה היה בדיוק שבועיים. לא החזיק יותר מידי, הוא התנתק מזה מהר מאוד. הוא הלך לתקן טרקטורים, רכבים, אהב את הדברים האלו הרבה יותר. הוא אהב את הטרקטורים מגיל אפס.

היה לו קשר מאוד קרוב עם הבנות, הם היו עושים המון דברים ביחד. כשהבנות (אגם ויערה) נולדו עוז היה בן שנה וחצי. הם היו מאוד קרובים, גם לפז. היינו מבליים כל המשפחה כל אחר הצהריים ביחד. בשדות, במוסך, בטיולים. כל הזמן היינו בחוץ כל הזמן איתם והם בילו המון ביחד. זה היה כל-כך חשוב לנו.

לעוז היה קשה ללמוד. היה לו קשה לשבת, הוא לא הצליח. אני זוכרת שבכיתה ז' או ח' הוא החליט שהוא מפסיק לקחת ריטלין, הוא מיצה את זה. זה הציק לו והפריע לו, הוא לא אהב את זה. הוא אמר לי: "אמא, יהיה בסדר, כשיהיה לי מבחן אני אקח". הוא לא הצליח לשבת בכיתה, הוא פשוט לא הצליח אבל זה לא הכעיס אף אחד. הוא היה בארבע יחידות באנגלית והיה לו קשה, זה לא הלך. הוא אמר למורה: "אני עובר לשלוש יחידות, אין לי זמן לארבע יחידות, אני מוותר על זה, יהיה בסדר, עכשיו זה זמן לחיות לא לבלות בחרישות ללימודים".

בצפית הוא היה כוכב. הוא הרים להם את פורים, אירגן, בנה, עשה תאורה, תפאורה. כל הזמן היה בעשייה. הוא היה מגיע מהצבא, מרים להם מסיבות. הולך למטע זיתים, משטח, מביא הגברה וגנרטורים, מקררים הכל... כל החבריה בעצלתיים, עד שהם היו מגיעים כבר הכל היה מוכן, הוא הרים להם את המסיבה.

הוא היה מדריך בשמו"צ, הילדים היו מטורפים עליו. הוא היה עושה להם פעולות, כל הזמן היה שם, בטיולים, עוזר להם. הוא מאוד אהב להיות מדריך.

הוא הכיר את החברה שלו בשמו"צ, הם היו 4.5 שנים ביחד. קוראים לה לי. הם נפרדו כשהוא התגייס והיא הלכה לשנת שירות. הקשר שלהם היה בנוי על פגישות בסופי שבוע: שבת אצלנו בקיבוץ, שבת בקיבוץ שלה. לקראת הצבא הם הבינו שהשבתות יהיו אקוטיות, הם יהיו קרועים בין להיפגש לבין להיות עם המשפחות והם החליטו להיפרד. אבל שמרו על קשר מצוין. הם היו חברים טובים, היא באה לראות אותו כששחררו אותם לריענון בהפסקת אש. הייתה לו אהבה גדולה. היינו קוראים להם לי-עוז, הם היו מאוד מחוברים.

אני ואגמי באנו לבקר אותם בריענון. אגמי הכינה לו לחמניות עם בשר, אני הכנתי קוסקוס. היה להם שם מלא אוכל, פינקו אותם בעל-האש, היה שפע. הוא אמר לי שהוא לא רעב אבל שאל מה הכנתי. אמרתי לו שהבאנו קוסקוס ולחמניות עם בשר. הוא אמר: "תביאי תביאי" ואכל הכל. אמר שזה הקוסקוס הכי טעים שיצא לי.

הקוסקוס האחרון של אמא בזמן הפסקת האש

הפעם האחרונה שנפגשנו הייתה בשבוע שהם היו בריענון, בהפסקת אש. כולם ראו אותו אז בפעם האחרונה, כולם באו לבקר אותו, גם החברים. לפני זה לא ראינו אותו המון זמן. הוא לא יצא הביתה מאמצע סוכות.

הוא היה באטרף על הצבא, חייל מורעל מאוד. הייתי מדברת אתו, שואלת אותו איך הולך. הוא אמר לי: "בסדר אמא, הכל בסדר, סחבנו הרבה, נשבר לי הגב אבל הכל בסדר". פעם אחת היה לו חום, הוא היה יומיים חולה. אמרתי לו שיבקש גימלים. הוא אמר לי: "נתנו לי אקמול, נתנו לי לנוח, הכל בסדר". הוא לא התפנק, לא ריחם על עצמו, המשיך במשימה. שינס מותניו, הודה שיש אתגרים אבל לא וויתר לעצמו בשום צורה. כשהוא היה מגיע בשבתות מהצבא לא הייתי רואה אותו. הוא היה עסוק, היה עם החבר'ה כל הזמן, היה צריך להרים מסיבות, לתקן רכבים, אי אפשר היה לראות אותו. בימי ראשון הוא היה חוזר כל-כך בכיף לצבא, הוא היה מורעל.

בסך הכל הוא היה בצבא שנה, התגייס ב-5.12.2022 ונהרג ב-14.12.23.

כשהתחילה המלחמה אמרתי: "שיט מלחמה! והבן שלי לוחם". היה לי כזה "קוץ". אבל זו הייתה הפעם היחידה שחשבתי על זה ודאגתי. זה היה ממש לשבריר שנייה ומאותו הרגע כל פעם שהתגעגתי אליו וחשבתי עליו הייתי שולחת לו בהודעה: "השם ישמור עליך, השם יחזק ידיך,

השם יסנוור עיני אויבך ותחזור בשלום". הוא היה מתעצבן עליי, אומר לי "אמא מה זה השטויות האלו, מה זה הברכה הזו, מי מברך ככה?".

עוז היה חובש בצבא. הוא עשה קורס חובשים ומיד אחריו כבר התנסה בכל מה שלמד בזמן המלחמה. בפצעי ירי, בקטיעות, בפציעות קשות, ממש הציל חיים מיד אחרי הקורס חובשים.

סיפרו לנו על התקרית שבה הוא נפל. הוא נסע בנמרה והמחבלים הצמידו להם מטען "חירוף נפש". זה מטען שהם מפעילים ומתים יחד איתו, אין להם זמן להימלט. הם שמו את המטען מאחורה, בנקודת התורפה של הנמרה. הוא היה הראשון שם, הוא היחיד שנפל אבל הרבה מהצוות נפצעו קשה מאוד.

כשזה קרה הייתי בעבודה, בגן תקשורת בנווה מבטח. לא הרגשתי טוב באותו היום, אבל לקחתי כדור והלכתי לעבודה. הייתי על הפנים, לא הצלחתי לתפקד. עמדתי לשטוף כלים ואז ב-9:45 ופתאום הרגשתי שהאדמה נשמטת לי מתחת לרגליים. אני רואה את הריצפה, אבל אני מרגישה שאני נופלת. הסתובב לי הראש, היו לי סחרחורות, אף פעם אין לי תסמינים כאלה, גם כשאני לא מרגישה טוב. הגננת שמה לי את הרגליים למעלה, נתנה לי לשתות ואחרי כמה זמן הלכתי הביתה. בדיעבד הסתבר שזו הייתה בדיוק השעה שעוז נפל.

ביום שעוז נפל הוזמנו לחתונה של הבת של החברה הכי טובה שלי, שירלי באילת. יערה ופז נסעו ערב קודם, ישנו אצל בת הדודה שלי. אני ואגמי סיימנו לעבוד ונסענו בסביבות 14:00, התחלנו בנסיעה לאילת, היינו במצב רוח טוב, שמחות לקראת החתונה, מאוד התרגשנו. פתאום נטע אחותי הקטנה התקשרה אליי וביקשה שנעבור אצלם בבאר שבע. אמרנו לה שכבר עברנו את באר שבע ונבוא בדרך חזרה. היא אמרה לי שנוגה (אחיינית שלי) ממש תשמח שנבוא להגיד שלום אבל אגמי ואני לא השתכנענו. אחותי ראתה שזה הולך להיות קשה לשכנע אותנו לחזור לבאר שבע ואז היא אמרה שהיא רוצה לשתף אותי במשהו שקשור לנוגה. זה שכנע אותי ואז עשינו פרסה וחזרנו לבאר שבע, לבית של נטע. כשהגענו לשם לא חשדתי בכלום. ראיתי את בני אחי וחשבתי שהם עושים לי הפתעה כי גם הוא במילואים וגם אותו לא ראיתי הרבה זמן. אבל האמת היא שהוא יצא לאפטר יום קודם והספקתי לראות אותו ולתת לו חיבוק, אז רציתי להגיד לנטע שהמחווה שלה יפה אבל ראיתי את בני לפני יומיים וחצי, אפשר היה לחכות עם הביקור בבאר שבע, אני רוצה להגיע לחתונה.... לא חשדתי בכלום, לא חשבתי על כלום. אחרי כמה דקות שאנחנו שם באווירה טובה, ישבנו צחקנו, כולם אספו את עצמם, נכנסו שלושת המודיעים מקצין העיר... כשראיתי אותם התחלתי לצרוח. הבנתי שהם באו בשבילי אבל חשבתי שהוא פצוע קשה, צעקתי להם שייקחו אותי לבית חולים, לילד. הייתי בטוחה שהוא פצוע... ואז הם הקריאו את ההודעה הרשמית שמקריאים תמיד ובישרו שעוז נפל.

עוז בלב של כולנו, הוא קיים פה ותמיד יהיה. אני מרגישה שהוא במקום טוב. חשוב לי שכל אחד יזכור אותו איך שהוא היה בשבילו, מה שהוא היה בשבילו.

פז ארדי – דברים שהקריאה בלוויה (נכתב ב-9/10 לאחר פרוץ המלחמה)

עוז אחי הקטן, אחי היחיד

אני כותבת את זה בלב כואב ודואג כי אתה נכנס למקום לא נודע ואתה כל כך אמיץ שאתה עושה את זה.

כפי שאתה זוכר אני בחרתי את שמך. אומנם אז לא ידעתי זאת אבל היום אני מבינה יותר את הכוח והעוצמה שיש בך ואתה הכוח של כולנו ואני יודעת שהקשר שלנו בעייתי ולא מובן. אני יודעת שהרגשת שאתה צריך לקחת את האחריות שלי וזה למה קשה לי לראות אותך סוחב הכל לבד.

אבל אנחנו פה מחכים לך ואמן והלוואי שתחזור בריא ושלים כמה שאפשר, הן בגוף והן בנפש, אני אוהבת אותך ומתפללת עלייך לא מגיע להם לחגוג על הכאב שלנו.

כמו שלנו מגיע אותך כמו שמגיע לך ולחבריך לחיות, ולמדינה שלך, אז כן, תשמור על עצמך ועליך אבל אם תהיה חייב תהיה אנוכי. זו בקשה נוראית אבל תעשה זאת אם תהיה חייב.

תמיד פה בשבילך להכל ואנחנו עוד נראה לחייך וכשתחזור נסחב הכל יחד.

מבטיחה - פז.

אגם ארדי – דברים שהקריאה בהלוויה

עוז.

עוז שלנו מקור גאוותנו, השארת אותנו עם חור ענק בלב. הכאב והגעגוע של השעות האחרונות לא מפסיק להפתיע אותנו כל פעם מחדש. השארת את כולנו פעורי פה ומופתעים, שואלים את עצמנו לאן הלכת, איך עזבת אותנו ככה בלי לצחוק את הצחוק שלך ולחייך את החיוך המאיר שלך או לספר עוד בדיחה אחת.

היית דמות כל כך משמעותית בחיים שלנו ושל הסובבים אותך, הבאת שלוה ורוגע עם ההומור והאהבה ביחד עם נתינה אין סופית ולב כל כך רחב שאי אפשר להסביר.

ילד טהור ויפה, אח מדהים ומגונן, חבר אמיתי וטוב.

עוז שלנו, כתר המלוכה וגיבור ישראל. לעולם לא נפסיק להתגאות בגבר שהפכת להיות. מגוש טיטולים מהלך לחייל גבר עם פנס בגבה.

אנחנו גאים להיות המשפחה שלך עוז. אתה תמיד בליבנו ותמיד אתנו ולא סתם אומרים שאלוהים לוקח אליו את הטוב ביותר. אנחנו תמיד נחכה לעוד טיול משותף, עוד סיפור בלתי יאומן מהצבא, עוד התלהבות ממכוננית חדשה, רק תבוא ותחפור לנו שוב על דברים שאנחנו לא מבינים, רק תבוא לריב אתנו שוב כדי להשלים, תבוא לארוחת שיש, תבוא סתם לראות סרט, תבוא לטיול בטרקטור או ברינג'ר. ראיתי אותם בכניסה, את הניו הולנד והרינג'ר מחכים לך, ואנחנו כאן מחכים כולנו לאור שלנו.

תבוא לבקר אותנו בחלומות. אנחנו כאן מחכים. אבא יתמוך מאחרי הקלעים בחיבור חזק, אמא בקדמת הבמה במחיאות כפיים ופז, יערה ואגם במבט מעריץ מהצד.

אדוני לעוז לעמו יתן אדוני יברך את עמו בשלום.

אגם ארזי – דברים שהקריאה בעליה לקבר בסוף השבעה

עוז שלי.

וואי עוז איזה סיוט רע, זה לא מפסיק להפתיע. כמה עוד בכי תוציא ממני. אני רוצה שתבוא ותצחק עליי שאני ילדה קטנה ותקרא לי שמנמוכה ומסריחה רק כדי להצחיק ולהעביר את הכאב שהשארתי אצלי.

כל דבר קטן מזכיר לי אותך, כל התמונות שלך אצלי בטלפון, השירים שלך, הכל.

כל החודשיים האחרונים הרצתי את הרגע הזה בראש כל הזמן וכעסתי על עצמי שזה מה שאני חושבת על האח שלי, אז מיד אמרתי לעצמי שהכל בסדר שזה אתה ואתה חזק ואתה תצליח כי אתה עוז. כל כך פחדתי לחשוב שזה אמיתי אז דמיינתי אותך חוזר ורואה איתי "מהיר ועצבני", או "פורד נגד פרארי", או סתם סרט שיצחק אותך כדי לשמוע אותך צוחק.

זה לא יהיה אותו דבר בלעדיך. מי יתחיל לצחוק וידביק אותי ואת יערה בצחוק מתגלגל שאי אפשר להמשיך אתו, מי יריב איתי על הדאצ'יה, מי יתקשר אליי בערב כדי לשאול איפה אפשר לראות עוד סרט, מי יצחק אותי שאני בוכה, מי יכעס עליי שאני לוקחת לו בגדים מהארון, למי אני אקח אוכל מהצלחת בשישי כי לא הצלחתי להחליט מה לקחת, מי יחזור מצבא ויראה על יערה את התרגילים שלמד השבוע, מי עוד יכול להסתכל עלי מהקצה השני של המסיבה במבט כזה שאומר: תזהרי לא לעשות שטויות?

עוז רק תבוא והכל שלך.

אם תבוא הדאצ'יה שלך. הבגדים שלך. האוכל שאני מכינה, שלך. הכובע של הפרארי, שלך. הנעליים שכל כך רצית ומחכות לך בבית לכבוד היום הולדת שלך, האהבה שלי שלך, החיבוק שלי שלך.

לפני יומיים הורדתי את הגשר והדבר היחידי שחשבתי עליו זה שאני לא רוצה להפסיק לחייך כדי שכולם יראו, אז עכשיו אני לא מצליחה. אני בוכה כל הזמן וחושבת עלייך כל הזמן. אני אשמור על כולם, אצחק את אבא אחבק את אמא, אציק לפז ויערה אבל רק עד שתחזור אוקי? אני רוצה שאתה תבוא לעשות את זה במקומי. עוז אחי אני אוהבת אותך כל כך שזה כבר כואב ומתגעגע. הזוי לחשוב שעכשיו כל פעם שאני עוברת את הכניסה לקיבוץ אני אחשוב עלייך ולא רק על הסבתא.

שמרו עלינו מלאכים. לנצח אחי אזכור אותך תמיד.

דברים שהקריאה דודה נעמי ארדי [אחות של עידן] בלוויה

כשעוזיק היה קטן היינו מטיילים המון ביחד.

התחנה הראשונה הייתה תמיד המוסך.

הוא היה בודק שכל הטרקטורים נמצאים במקום.

מהקייסים והגיון-דירים הגדולים ועד השופל הישן

ואפילו הטרקטור שאין לו רגליים ואין לו עיניים.

אחר כך היינו ממשיכים לרפת לראות את העגלים והפריים
אבל בעיקר לבדוק שהשופל הענק של אוריאל נמצא.
בדרך חזרה היינו תמיד חוזרים שוב דרך המוסך
להיפרד לשלום מכל אחד מהטרקטורים
ואז הוא היה שם את המוצצי בפה
אני הייתי עולה על האופניים
ותוך שניה הייתי מרגישה את הראש שלו על הגב שלי
ויודעת שהוא שקוע עכשיו בחלומות על טרקטורים.
כשהיננו מגיעים הביתה אבא שלו היה מתפקע מצחוק
כי הוא ישן כל כך חזק.

הוא היה ילד עם עיניים שמשקפות את כל מה שהלב הענק שלו מרגיש :
כשהוא היה עצוב הן היו מתמלאות בים של עצב
וכשהוא היה שמח הן היו זורחות מאושר.

הוא גדל אבל העיניים נשארו אותן עיניים
והלשון עם הצלקת שהייתה יוצאת בכל פעם שהיה קצת מתאמץ.

היו לו המון חברים.
עם המון אנשים הוא יצר קשרים מאוד מיוחדים.
כל כך דומה לסבא שמואל שלא הכיר אבל נקרא על שמו.
הוא היה מאוד גאה בקשר שלו עם סבתא
עד כדי כך שהוא נתן לעצמו את הכינוי "הנכד המועדף".

היא קראה לו עוזילי ועוזילקביץ',
ואת כל הדברים הטובים שמרה רק לו
"את זה עוזיק אוהב"
אפילו הסכימה לו לקחת אותה לטיול בשדות
עם הרינג'ר.

כשיצא לרגילה
נסע בכל הארץ לבקר חברים
אבל לא שכח ביום האחרון
לבוא לנקות את הגג עם ענרי.
שאל אותו בטלפון : "אתה בא לבית של הסבתות"?

כשסבתא הייתה מודאגת ממהו הוא היה שם לה את היד על הכתף
מסתכל לה בעיניים ואומר לה "איה" ...
עם מבט שובב כזה שאי אפשר היה לא לחייך.

אם לא הספקתי לנקות לו את הבית לפני שהוא היה מגיע
היא הייתה כועסת עלי ולא שוכחת להרבה זמן.
וכשהוא היה מביא את הכביסה אמרה לי להכניס אותה מיד למכונה
ואני הייתי חושבת שאולי אם היא לא תהיה מוכנה בזמן
הוא יישאר עוד קצת בבית.

כשהוא היה בא כבר מרחוק היינו שומעים את השריקה שלו או שהוא היה שר
ומיד החיוך עלה על השפתיים.

הוא לא היה אמיץ במיוחד
אני נזכרת בטיסה הראשונה שלו כשטסנו יחד לספרד כמה שהוא פחד
ואבא שלו היה צריך לחבק אותו.
ופעם כשהוא שמע קולות בדירה שלו אז הוא ברח לאבא שלו
כי הוא חשב שהדירה תתמוטט.
וגם ממחטים הוא פחד.
אבל איכשהו כשהוא הלך לקורס חובשים הפחד הזה
היה כלא היה והוא התחיל לדקור את עצמו בלי שום בעיה.

בטקס סיום קורס חובשים המפקדת הציגה אותו כמישהו
שבהתחלה לא הבין מה הוא עושה.
אחר כך השמיעו את השיר "בלדה לחובש"
ואני רציתי לצרוח "מה אתם נותנים לו רעיונות!!"
אבל ידעתי שהוא לא צריך לשמוע את זה מאף אחד
כי זה כל כך הוא.
הצבא נתן לו את התפקיד הכי מתאים לו:
לרוץ ולעזור לכולם.

כשהגיע הזמן שלו להתגייס
התחננתי בפניו שלא ילך לקרבי.
אמרתי לו, : "עוזיק, אולי תהיה מכונאי או נהג
זה הרי הדברים שאתה אוהב לעשות.
אולי בתור חקלאי מדופלם תהיה הגנן הראשי של צה"ל
ותמלא את כל הבסיסים של הצבא בפרחים?"

מאז שהוא התגייס
אני כותבת בראש את ההספד שלו שוב ושוב
אני ידעתי שטוב כזה יהיה פה רק לזמן קצר מאוד.
אבל עכשיו כלום לא מסתדר
יש לי עוד כל כך הרבה דברים להגיד לו.

בשיחה האחרונה שלנו הוא אמר
שהוא מקווה שביום הולדת שלו הוא כבר יהיה בבית,
אמרתי לו שזה יותר מדי זמן ולא נוכל לחכות
אבל לא התכוונתי שהוא יחזור בארון.

ביהדות יש אמונה שכשהאדם מת הרוח שלו ממשיכה
בימים האחרונים לבקר במקומות שהוא אהב.
הלוואי והייתי יכולה להאמין בזה.
הייתי אומרת לו : "עוזיק, תודה שנתת לי את הזכות להיות דודה שלך
אני כל כך אוהבת אותך וגאה בך".
הדבר היחיד שאני יודעת זה שהעולם עכשיו יהיה עצוב בלעדיו.

תמונה עם דודה נעמי שצולמה בסיום קורס חובשים

דברים שכתבה דודה נעמי ארדי [אחות של עידן] בסוף השבעה

זה פשוט לא נתפש שהוא היה והוא לא יהיה יותר.
הוא היה אמור להיות עוד כל כך הרבה דברים.
מתישהו, אחרי הטיול הארוך
ועוד כמה שנים של בדיקת כל האפשרויות שנפתחו לפניו,
הוא היה אמור למצוא שוב אהבה ענקית, להקים בית,
להיות אבא מדהים לעוזיקים קטנים,
דור שלישי לחולי-הגה, דור רביעי לחקלאים - להציל את החקלאות בארץ.
כשעוזיק היה נכנס לבית של סבתא שלו,
הוא היה מוציא לו כוס, לוקח בקבוק מים מהמקרר
ובולע בשלוק כוס אחרי כוס.
ככה הוא גם היה גומע את החיים.
הייתי נותנת הכל כדי שהוא ימשיך למצות את החיים עד תום,
לשמוח אותם עד כלות.
הייתי מתחלפת אתו.

"אלוהי שמע קולי
גורלו בידיך, אלי
הוא צעיר, שמור דרכו
עד ישוב אל ביתו
בשלום, בשלום, בשלום.

לו אלוהים היה נותן
אז הוא הבן שאין לי אין
עוד קיץ קם מול עיני
אבדו אי שם כל שנותיי
וסוף ימי קרב אלי.

תן לו זמן, הוא צעיר
הוא רק ילד קטן, אלוהי
אלוהי במרומים
תן לו יד, תן חיים
קח אותי, שלח אותנו
אל ביתו בשלום, בשלום, בשלום."
(בשלום, מילים: אהוד מנור)

עוזיק לא אהב להקשיב לשירים עצובים.
אם הוא שומע אי-שם, הוא יסלח לי לשתי דקות.
כשהוא היה בעזה, השיר הזה הפך לסוג של תפילה בשביל סבתא שלו ובשבילי.

דברים שכתבה לזכרו דודה נעמי ל- 30

חודש עבר.

אם הייתי יכולה, הייתי ממשיכה לזעוק עד לב השמיים לנצח, כמו שזעקתי ביום הארור ההוא, כשפתחתי את הדלת והעינייים של ינון אמרו הכל.

אבל הזעקות נשאבות עכשיו פנימה, לתוך החור השחור שנשאר בלב, מכבידות כל כך. איך אפשר לחשוב על חזרה לאיזושהי שגרה עם הריק הזה, עם הידיעה שהוא לא יחזור יותר?

כמה שפחדתי שזה יקרה – עדיין לא נתפש שזה קרה.

בסרטונים שאנשים שולחים ובשיחות הטלפון אתו, שהקלטתי מאז השביעי באוקטובר, הוא כל כך חי שאפשר להשתגע. אני משתדלת לא להסתכל על הסרטונים ולהקשיב להקלטות שוב ושוב בלופ, רק כדי לשמור על טיפה של שפיות.

בדירה שלו הזמן עצר מלכת, הכל מחכה שישוב.

לצד כל הספרים שלי, ספרון קטן ומחברת שלו מקורס חובשים.

כמה השקיע בתפקיד הזה, כמה היה חשוב לו, ואיך היה "תפור" עליו בדיוק.

לאט-לאט יחלקו את הדברים שלו, והם יהפכו למזכרות.

אנשים אחרים ילבשו את הבגדים שלו. מישהו אחר יגור בדירה שלו.

לצד התמונות שתלה בבית של סבתא שלו, מישהו אחר יתלה את התמונות שלו.

כמה אני מפחדת שהתמונות הדוממות האלה יהיו כל מה שנזכור מהאדם המדהים שהיה, שכל כך הרבה רגעים קטנים ימחקו לנצח.

במחשב שלי מצאתי מכתב שהוא כתב לצבא לפני שהתגייס, בבקשה שיתנו לו להשתתף ביום סיירות.

כמה אנשים אתם מכירים שיבחרו לפתוח מכתב כזה במילה "אהלן" ?

"אהלן, שמי עוז ארדי, אני מקיבוץ חצור."

כמה אנשים אתם מכירים שבחרים לקשט את הבית שלהם בטרקטורי צעצוע?

אפילו קטפת-שש-שורות קטנה יש לו שם.

כשהיה בטירונות, הוא סיפר לי, שבשיחת היכרות אישית ראשונה עם אחד הקצינים, הקצין שאל אותו מה הוא אוהב לעשות, מהם התחביבים שלו.

עוז, כמובן, הזכיר את הטרקטורים והשדות, ודיבר על כך שהוא מקיבוץ.

ואז הוא שאל: "סליחה, המפקד, אפשר לשאול שאלה?" המפקד ענה שכן ועוז שאל: "המפקד, אפשר לשאול מאיפה אתה?" התברר שגם המפקד קיבוצניק.

ככה, באמצע הטירונות, במסגרת שבה ההיררכיה הצבאית הכי מודגשת, הוא קילף אותה בדרכו המיוחדת כל כך, באופן נטול-חוצפה, "שבר את הדיסטנס" בצורה כל כך עדינה וחמודה.

אבא שלי, סבא של עוז, נפטר לפני 30 שנה.

מאז הוא מופיע בחלומות שלי מדי פעם.

כמה אני מחכה שגם עוזיק יבקר אותי בחלומות.

גם אם זה לא באמת.

אני מקווה שיגיד לי שהוא לא סבל, שלא כאב לו, שהוא לא פחד, שלא הבין שזה הסוף, שהיה לו טוב, שהוא יודע כמה אוהבים אותו ומתגעגעים אליו, כמה הוא חסר.

אני רוצה לתת לו שוב נשיקה, לחבק אותו ולהתפלא שוב איך הוא גדל כל כך מהר,

וכמה חזק הוא נהיה ולהגיד לו שוב שהוא רזה מדי ושהוא צריך לאכול יותר.

לאפות לו פחזניות, או זייתניות, או מה שרק ירצה ולראות אותו שמח.

לראות אותו מהחלון מגיע עם הרינג'ר ולקפוץ בשמחה מהכיסא לקבל את פניו.

להתרשם מהפטנטים שלמד בכל העבודות שלו, כמו כשקשר חוט לבקבוק פלסטיק וזרק אותו מעל הענף הגדול שהסתבות רצו שיוריד, כדי לכוון אותו שלא ייפול על הגינה.

אולי, בחלום, הוא שוב יקפוץ מעלי בבריכה ויבהיל אותי ואז הוא ישחה איתי שתיים-שלוש

בריכות ויחזור לחבריה ויספר להם ששחה איזה עשר בריכות והוא עייף.

וכשאצא מהבריכה, הוא יגיד שוב שהשנה חייבים לנסוע לצליחת הכינרת ואפילו בחלום אדע שזה כבר לא יקרה לעולם.

אולי הוא יראה שאני עצובה, וכמו פעם, הוא ייקח אותי להליכה בשדה והוא ישיר לי כל הדרך את השירים שאהב – אלו שאין בהם הרבה מנגינה, אבל יש בהם המון מילים.

כמו אז, הוא ידקלם אותם בקצב של 700 מילים בדקה ואני לא אקלוט %90 מהן, אבל לא אפסיק לצחוק.

הוא יחקה את העברית של העובדים התאילנדים ויגיד לי "לאַ ביייה, לאַ ביייה",

ולשנייה קטנה אשכח מכל הבעיות.

אבל, אז השמש תזרח, ואני אפקח את עיני לחלום הבלהות הזה של המציאות בלעדיו.

שנה חדשה התחילה ומסביב כולם מאחלים שתהיה שנה טובה יותר. אבל איך היא יכולה להיות טובה יותר, אם עוזיק איננו?

דברים שכתבה לזכרו דודתו שירה רום

מאז עזבת אותנו לתמיד, אני מוצאת את עצמי יושבת ורק מחכה ששוב תפתח את דלת הבית שלנו, תדאג לעבור אחד אחד לשאול לשלומי, לתת איזה צ'אפחה או חיבוק למי שצריך ותשאל מה יש לאכול. הכי עדיף שניצלם, קוסקוס ומרק. אבל כל דבר הולך.....

שתרים טלפון ותשאל אם להביא לי תפוזים או משהו מהפרדס, שתציע לבנים לבוא לטיול עם הרייזר, האוטו או איזה כלי רכב שאצלך ואם אפשר שתהיה איזו הרפתקה בדרך....

אני מחכה לעוד שיחה על איזה מעשה שטות שאתה והחבר'ה רקמתם ובסוף השיחה נהפכת לצחוקים...

פעם אחרונה ששמעתי את קולך היה כשהבנות היו אצלי, התקשרת לאגם, והיא הייתה לידי, לשיחה של שישי בערב.

דיברנו והתעניינת. כולם התקבצו להגיד לך שלום. לנופף עם היד.

כזה היית מגנט, שמח, שטותניק, מלא רעיונות, בן מדהים, אח מהמם.

אזכור אותך תמיד

אזכור ולא אשכח

שלך בהרבה אהבה

שירה

דברים שכתב שקד רום [בן דוד]

עוזרדה

לא נראה לי שהבנתי עדיין והצלחתי לעכל את זה שלא תחזור אחרי שהמלחמה תיגמר. לא אשכח לך את הפעם ההיא שנסעתי עם הגולפי לשדות ושקעתי בבוץ שברתי את הראש למי להתקשר כדי שאמא לא תדע, בסוף התקשרתי אלייך תוך 5 דקות הגעת והסתכלת עליי במבט הזה שלך והצחוק, הבטחת שלא תספר לאף אחד. בשולחן שיש באותו שבוע כולם כבר ידעו על התקרית המביכה. אני זוכר את הטיול בריינג'יר שהייתי קטן יותר איך כל פנייה כמעט עפתי והסתכלתי עלייך במבט של מה אתה עושה יא טמבל. צחקת עליי ואמרת "מה אתה דואג ילדון". באותו טיול עברנו ליד הבית קברות וסיפרת לי שאתה שולח נשיקה לקרובים שלך ששם, לא כל כך הבנתי אותך אז אבל התחלתי לעשות את זה גם. לפני שלושים יום הוספת לי נשיקה אחת. אני לא מבין עדיין למה אבל אני שולח אותה בשבילך כל פעם.

דברים שכתבה לזכרו נועה [פרמדיקית שהייתה איתם בנמרה בלחימה במשך חודש]

כל הטובים נופלים. תמיד חשבתי שזו קלישאה, שזה לא יכול להיות. לצערי התפכחתי. מאותו יום חמישי כל רגע של חיוך וצחוק מלווה במחשבות עלייך ועל כך שאת החיוך הענק והמרגיע שלך אני כבר לא אראה.

מהרגע הראשון שראיתי אותך נרגעתי. היית אי של שפיות, צחוק, של קלילות. באותה נשימה גם מלא אחראיות, יוזמה, אומץ, ראש גדול. הכל הפך לקל יותר כשהיית בסביבה.

עדיין לא מאמינה שאני צריכה לרשום בלשון עבר, ושאתה לא תקרא את זה. שכבר לא תענה להודעה האחרונה ששלחתי לך.

כל הטובים נופלים, ואתה היית הכי הכי גיבור.

דברים שכתבה לזכרו סמדי כהן [הדריכה אותו במתנ"ס]

עוזה אהוב

התחלתי לכתוב לך כבר בבוקר של הלוויה שלך, ובחודש האחרון אני מוסיפה ומדייקת ונזכרת בעוד ממך, אבל עדיין לא מצליחה להפנים.

החיוך שלך בולט בכל התמונות והסרטונים, וזה כל כך לא הגיוני שאתה לא פה, שפשוט אי אפשר להאמין. אתה המת הכי חי שאני מכירה.

חודשיים בדיוק לפני שנהרגת, ב-15.10 נפגשנו ממש במקרה בג'וליס, לא רחוק מכאן.

23:00 בלילה, שנינו על מדים, התחבקנו וכל כך הופתענו ושמחנו להיתקל זה בזו במקום הכי לא קשור לאיפה שהיינו מתראים בדרך כלל, בקיבוץ. איזה הזוי זה שמי שעשתה עליך בייביסיטר בגיל שנתיים והייתה מדריכה שלך שנים במתנס - גם נפגשת איתך על מדים במלחמה.

פגשנו בג'וליס גם את מתן ארד שהיה שם במקרה והחלפתם חוויות מהשבוע הכי מטורף שידעה המדינה שלנו, שבדיעבד היה רק סיפתח רועם לחודשים של מלחמה ויומיום מלא בחרדה ועצב. אני מקשיבה לכם ולא מעכלת שזו הסיטואציה שאתם לוקחים בה חלק כלוחמים, מכחישה את הכניסה הקרובה שלכם לעזה.

תמונה אחרונה מבסיס ג'וליס בזמן המלחמה

כשסיפרת לנו שאתה בחפ"ק מ"פ ממש התלהבנו והרמנו לך, על זה שאחרי כל כך מעט זמן בגדוד, ופחות משנה בצבא כבר הגעת למקום ששמור בדרך כלל לפזמניקים.

אבל אתה יודע עוזה, לא הופתענו בכלל.

תמיד היית שחקן נשמה, עושה דברים מהלב, משקיע בסביבה שלך ובסובבים אותך. אז ברור שהמ"פ שלך גם קלט את זה וצירף אותך לחפ"ק שלו כל כך מהר.

בחיפוש אחר תמונות שלך בפלאפון, ובאופן לא מפתיע, מצאתי כמויות של חוויות איתך בשנים במתנס שאני בטוחה שרבים מאיתנו כאן נוצרים חזק בלב. היית בכל מקום עוזה. בתור נער לא ויתרת על שום דבר, לקחת חלק בכל מה שהתקופה הזו ואנחנו יכלנו להציע לך. ותמיד עם חיוך, צחוקים ואווירה טובה ומדבקת.

ערבי שישי חורפיים על משחקי שולחן,

בייסבול במגרש,

סתם ערב רגיל של טלויזיה טוסטים ופינג פונג, משימת העצמאות בכיתה ז',

טיולי מתנס בכל הארץ...

היית על עמדת הציפס בגיחה,

על הקשירות ברפסודיה,

על הסולם בצוות תאורה,

וכמובן שגם לא ויתרת על תפקיד בסרט המתנס האגדי בשנת הקורונה.

איך אהבת לקחת אחריות, להראות שאפשר לסמוך עליך גם כשהיית מהקטנים במתנס. לא פחדת מאתגרים ונדלקת ממשימות מונפצות שלאחרים לא היה סבלנות אליהם בכלל. אולי לא הרבה יודעים או זוכרים שקיר העץ המהמם בכניסה למתנס היה פרויקט ספונטני ומהיר של חצי יום בסוף החופש הגדול, בהובלה של חבורת בניס מוכשרים ונחוישים ואתה בניהם, לא נבהל מזה שאתה הכי קטן ורוצה כל כך לקחת חלק ולהשאיר חותם במקום שאהבת.

גם קיר העץ בפנים היה פרויקט אישי שלך, שאותו בכלל קיבלת כעונש חינוכי על זה שהשארית לי מסר יצירתי ונוקב על האוטו באיזה לילה ברגע של שטות.... שבוע לקח לך לבוא ולהתוודות שזה אתה, ואז כבר לא יכולתי לכעוס עליך כי היה לי ברור שאתה מבין ומצטער. קיבלת כמו גדול את המשימה הזו ואני הייתי מבסוטה שמצאתי מישהו שבאמת אפשר לסמוך עליו עם הפרויקט הזה.

היית העובד שכל הענפים מייחלים אליו. בהתחלה במשק עם איציק, ומשם במסלול ישיר לגד"ש-הסיירת, הטובים שבטובים... ידעת מהרגע הראשון שאתה צריך להוכיח את עצמך כדי להישאר שם ופשוט היית אתה, כל כך שמחת על ההזדמנות להיות במקום עבודה הכי נחשק ומאתגר, על העבודה הקשה, על הבוץ, הגשם, על ההגה... אתה כזה זב"מניק עוזה, שזה מצחיק וכואב בו זמנית.

באופן לא מפתיע, שם גם סיימת הכי מהר מכולם את השעות לפולין והשארית אבק לכל החברים שלך.

שמחתי על הקשר הטוב שנשאר לנו גם אחרי שכבר לא הייתי מדריכה שלך. צריך להודות, זה לא קורה עם כולם ואיתך זה היה די קל. תמיד שמחנו לפגוש אחד את השניה בכל-בו או בשבילים, וגם לפני הגיוס אפילו קצת התייעצת- כן או לא ללכת ליום סיירות, מה לקנות ואיך להתארגן לגיוס. הייתי מתעדכנת איתך איך בצבא, על ההתפתחות האישית שלך בקורס חובשים, והתלהבתי שהגעת בסוף לחטיבה 7, שזו החטיבה בה אני התחלתי את השירות שלי ויש לה מקום חם אצלי בלב.

רק לפני כמה חודשים עברתי להיות השכנה שלך מעבר לכביש, ואם הרייזר של הגד"ש היה בחניה ביום חמישי, הבנתי שאתה בבית. כמה שעות אחרי כשנפגשנו באותו לילה לפני 3 חודשים בג'וליס, חזרתי לישון בבית... בדרך לאוטו ראיתי אותך לרגע שוב וצעקתי לך אם אתה רוצה שאביא לך משהו מהבית כי אני חוזרת שוב בבוקר, "הרי אנחנו שכנים עכשיו", הזכרתי לך בגאווה.

עוזה, הדלת שלך היא הראשונה שאני רואה בבוקר כשאני יוצאת מהבית. היא כבר הפכה למזכרת כואבת עליך, על עוד פגישה מקרית שיכלה להיות, על עוד חיוך, על עוד חיבוק ככה על הדרך, על חיים שלמים וחלומות שהיית צריך להגשים.

עוזה, השארית חלל ריק בלב לכל האוהבים והמעריצים הרבים שלך...

תשמור עלינו.

תשלח לנו כוחות להיות טובים יותר, אוהבים יותר, מעריכים יותר את המובן מאליו שאינו כזה
כבר. תשלח לנו כוחות לחייך

מתגעגעת ואוהבת אותך מאוד, סמדי.

תמונה מטיול מתנ"ס

דברים לזכרו שכתב אוהד הול [מדריך במתנ"ס]

עוזה

אני יושב וחושב איך לכתוב לך, איך לכתוב עליך, דמעות מציפות לי את העיניים. תמיד הייתי שומע ומתייחס באדישות לאמרה: "אלוהים לוקח את הטובים ביותר". אבל עכשיו, כשאתה נלקחת מאיתנו, פתאום זה כל כך נכון.

תכלס גדלת איתי, גדלתי איתך. החיבור הקבוע שלנו התחיל באלומה. הייתי מגיע כמדריך לתקופות, בעיקר לתגבר בחופשים. האתגר הכי גדול היה "יום ניקיון", כי הרי אף אחד לא אוהב ולא רוצה לנקות. אבל אתה, עם לב הזהב הענק שלך, עם מוסר העבודה והאחריות שכל כך אפיינו אותך, תפסת פיקוד על הכיתה (החלל הגדול באלומה) ופעם אחר פעם, בלי תלונות, בלי ויכוחים, בלי רעש ובלגאן, פשוט תפסת את המגב ועבדת. כמובן שהדוגמה שנתת, סחפה אחר כך עוד רבים. היית איש של מעשים, של תכלס. בלי קשקושים וברי סיפורים. צריך לעשות, עוזה יעשה. צריך לתקן, עוזה יתקן, צריך לבנות, עוזה יבנה. ידעת בשקט ובעשייה שלך, להשפיע ולהוות דוגמה כל כך חיובית על אחרים. ידעת להדריך את הצעירים ממך כל כך טוב וכל כך יפה, גם בשמו"צ, גם בגד"ש, הדרכת את הדור הצעיר ברגישות מופלאה והם למדו ממך את כל הטוב והמקצועיות שיש בך.

מכיתה ז' עד כיתה י"ב ליוויתני והדרכתני אותך במתנ"ס. ראיתי אותך הופך לגבר שבגברים, נשמה ענקית עם חיוך בלתי נשכח על הפנים. לכל מקום שהגעת וכל מי שפגש אותך, נדבק בקסם העוזה.

אני רוצה להגיד משהו שאולי לא אמרתי לך במילים, אבל אמרתי עם העיניים והמבט, בכל פעם שנפגשנו: **תודה!**

תודה על כל הפעמים שעזרת לי כל כך והיו המון

תודה על החברה שהיית בשבילי לכל אורך השנים

תודה על מה שנתת לבאים אחר כך

תודה על מי שהיית

המורשת שלך תחייה איתנו לנצח.

גאה בך ואוהב אותך תמיד

אוהד

דברים שכתב לזכרו יואש פרנקס [מחנך כיתות ז-ט בצפית]

עוזיק,

לא יאומן שכבר עברו 30 ימים, הראש והלב מסרבים להאמין ולקבל שאתה כבר לא פה. תמיד אומרים שאלוהים לוקח את הטובים ביותר, אבל הפעם זה באמת, יעידו כל אחד ואחת פה שהיית הטוב ביותר- הבן, האח, הנכד והחבר הכי טוב.

זכיתי להכיר אותך עוד בתור ילד צעיר, במרחב "שיבולים".

הדבר הראשון שמשך את תשומת ליבי היו העיניים הטובות שלך שכל כך מאפיינות את האישיות שלך.

לא אשכח, איך טלי ואני נדהמנו ממך כל פעם מחדש והבנו שאתה פשוט יחיד ומיוחד.

ילד אמפתי, רגיש לסביבה, תמיד מוכן לעזור, הראשון להתנדב והכי חשוב בוגר. ילד גבר, זה מה שהיית, הקדמת את זמנך, והטוב שלך האיר והשפיע על כל כך הרבה אנשים.

למזלי, זכיתי בך גם בפעם השנייה, בה הפכתי למחנך שלך ב"צפית".

היית בכיתה הראשונה שחינכתי, ומה שלא יודעים זה שהזהירו אותי שלא תמיד טוב לחנך ילדים מאותו קיבוץ. אבל בשנייה שגיליתי שאתה, ענרי ואמירי נמצאים בכיתה שלי, באותו רגע נתתי אישור ולרגע לא התחרטתי על ההחלטה.

את הסיפור של כיתת "גולן" זר לא יבין - כיתה מיוחדת במינה, מגובשת, חברית, תומכת ומפרגנת- בדיוק כמוך.

פרחת בכיתה, הבאת את כל יכולותיך לידי ביטוי והיית פשוט קונצנזוס.

לימדת אותי הרבה ועד היום אני מיישם דברים שלקחתי ממך.

לימדת אותי שכדי להיות באושר וסיפוק פנימי, אז גם חשוב להישאר לעבוד בשלחין במקום להגיע לבית הספר.

אני זוכר שיעל, אמא שלך, תמיד דאגה שתהיה תלמיד טוב, ואני הייתי עונה לה שזה הרבה פחות חשוב כי אתה כבר הילד הכי טוב שיש, ושגם בלימודים תמצא את מקומך ותצליח.

דרך ארץ קדמה לתורה.

יעלי, עידי, פז, אגם ויערה המהממים,

אתם משפחה מדהימה וכמו עוזיק, עושים רק טוב לסובבים אתכם.

הוא ידע כמה אתם אוהבים אותו.

אתם הפכתם אותו למי שהוא, בזכותכם עוז הוא עוז, תהיו גאים בעצמכם.

עוזיק המתוק, אוהב ומתגעגע,

יואש

הספד של עינת ינאי המחנכת של עוז מהתיכון

עוז...

זכיתי להיות מחנכת שלך במשך 3 שנים...

תמיד היית עם חיוך ענק מאוזן לאוזן...

תמיד שותף פעיל בכל הפעילויות החברתיות בצפית.

תמיד לוקח חלק ועוזר.

לאורך השנים היו לנו המון שיחות לגבי סדר

העדיפויות שלך שהיה קודם כל הטרקטור והעבודה בשלחין, אחר כך החברה, המשפחה, החברים

ובסוף הלימודים...

ותמיד אמרת לי –

בקטנה עינת, הכל יהיה בסדר...

אז זהו שעכשיו הכל לא בסדר.

מאוד לא בסדר...

הנורא מכל קרה...

מחבקת חזק את כל המשפחה שלך שכל כך

אוהבים אותך.

אני גאה שזכיתי להיות המחנכת שלך...

יהיה זכרך ברוך

דברים מתוך "יומני היקר" שנהלו המדריכים באלומה והעבירה לזכרו גלי גינת

הקדמה:

כל יום חמישי באלומה היינו, המדריכים והילדים מתכנסים לקראת רבע לארבע, לשיחת קבוצה לסיכום השבוע שהיה.

כדי שיהיה מעניין ולהימנע מזליגה, הייתי מסכמת את השבוע דרך קריאה מיומנה של ילדה דמיונית במרחב יומן מומצא שכתבתי.

הילדה הדמיונית הייתה משתפת את מה שעבר עליה כל השבוע במרחב, עם מי הייתה לה אינטראקציה עם מי הייתה רוצה אינטראקציה... היא הייתה מאוהבת בכל הבנים ורוצה להיות חברה של כל הבנות.

מה שהילדים של אלומה אהבו במיוחד שילדת היומן הייתה כותבת עליהם.

מצאתי כמה קטעים שבהם הזכרתי את עוז כשהיה במרחב. עוז היה מאוד פעיל במרחב וסיפק לי לא מעט סיפורים ל"יומני היקר".

עוזה, למרות שהיית מצליח לעצבן אותי, ידעת עם חיוך אחד לכיווני לגרום לי להתרכז ולוותר לך. זה היה הקסם שלך.

אני גאה שהייתי חלק מהחיים שלך. תודה שהיית חלק מהחיים שלי.

18.6.15

יומני היקר היוש!

הרבה זמן לא נפגשנו ולא סתם...

אנחנו סופרים את הימים עד החופש הגדול ובנתיים מעבירים את הזמן בשעמום באלומה.

כל כך משעמם שאני נשבעת שראיתי את עמית בדרכ משחק רמי עם נעמה ינובסקי ואפילו מפרגן לה...

כל כך משעמם באלומה שראיתי את אליה מרוכזת והיא אפילו הורידה את הצלחת שלה אחרי האוכל.

כל כך משעמם שראיתי את אמיר ונבו מתנדבים ללכת למשק לעבוד בתוך החממה הלוהטת ובנוסף לנקות את הקקי בכלובים ואפילו להנות מזה.

כל כך משעמם שראיתי את ניה מתנדבת לשטוף.

כל כך משעמם שראיתי את עדי מדברת יותר ממשפט אחד.

כל כך משעמם שראיתי את עומר לוק מתנדבת לתרן בלי כפפות.

כל כך משעמם שראיתי את גב ועידו בונים מכונה מיוחדת להשמדת שקר כלשהו והכל באמצעות החלקים של הדומינו ראלי.

כל כך משעמם שראיתי את רותם לוינסון מתנדב להחזיר כדורים שעפו רחוק.

כל כך משעמם שראיתי את דניאל ברטוב אוכל צהרים והוא ממש נהנה.

כל כך משעמם שראיתי את זיו שלם ושי יוצאים ממקום מחבואם- התמנון ומראים את פרצופם באלומה.

כל כך משעמם שראיתי את מילאנה מסתרקת.

כל כך משעמם שראיתי את יעל דנקנר פותחת בסטה - דוכן, לליפופי חוט ברזל, לקים, צמות ומסאזיים.

כל כך משעמם שראיתי את מאיה ומטר יושבות לגלי על הוריד וחופרות וחופרות ברמה כזו שארכיאולוג קטן לידן.

כל כך משעמם, שראיתי את עוז ו... אין לי מושג מה הוא עשה... זה לא ברור נראה גם לא חוקי... רגע אני הולכת שנייה לומר לענת...

כל כך משעמם שראיתי את אגם ויערה מתבוננות אחת בשנייה ומנסות לשכנע את עצמן שהן תאומות זהות!

כל כך משעמם שראיתי את אמה רבה עם עמית זכריש, משלימה איתה, שוב רבה איתה ושום משלימה.

כל כך משעמם שראיתי את יואב ממש נחמד לילדי כתי ד'.

כל כך משעמם שראיתי את שיר משלבת משחק רמי עם אפיית טונות מאפינס לכל מי שמעוניין.

בקיצור, בטח הבנת שאני מחכה בקוצר רוח לקיץ!

שבת שלום!!!

15.10.15

יומני היקר, היוש!

עוד שבוע מרתק וסוער עבר עליי באלומה

אז אני אתחיל:

השבוע הצטרפתי לילדי כתי ד' ועשיתי איתם הצגות לכל ילדי המרחבים.

הבנים היו מהממים לבושים כבנות מה שלא ברור לי למה הם לא מסכימים לשבת ליד בנות אבל להתחפש לבנות זה בסדר... מה יותר מביך? לשבת ליד בת חפרנית ומנשנת ירקות? או לשים גרביים במקום ציצי?

שקד למשל, לא מוכן לשבת ליד בנות אבל הוא היה מחופש לבת שלא מביישת אף גריזלדה....

אני לא מבינה באמת! בגלל השנאה הזאת לבנות המין השני שקד בחיים לא יבקש ממני חברות שלא נדבר על מיכאל!

ואשאר לנצח חברה של ענר!

ואני לא רוצה כי אצל ענר הכל חרא וגם אצלי אבל בבטן...

ראית את הגבעה החדשה מול האמואים?

יש חבורת ילדים אמיצה שנוסעת כל יום על הגבעה הזאת, יאמר לזכותם שהם מרכיבים קסדות!

טוב, לא כולם... רובם. טוב, בסדר כמעט רובם... טוב נו, רק גב. בסדר, אז הוא לא סוגר את הקסדה לא יקרה לו כלום מקסימום יתהפך על הראש אבל זה גב אביגדורי ויש לו ראש מפלדה! כמו לכל הבנים של אלומה!

חוץ מנמרוד לו יש ראש מברזל כי הוא מחונן...

בקיצור, החלטתי לעשות מעשה, אחרי שראיתי שגם מטר עולה את הגבעה הזאת, מתרסקת וחוף מדימום קל לא קרה לה שום דבר אז גם אני יעלה את הגבעה!

עליתי על האופניים המהממות של ענר וחבשתי את הקסדה המדהימה שלו של תומאס הקטר והתחלתי לנסוע.

התחלתי לאט ואז צברתי מהירות הגעתי לתחילתה של הגבעה והבנתי שעשיתי טעות! שאני לא אמיצה כמו שחשבתי אבל זה כבר היה מאוחר מידי, עליתי על הגבעה במהירות שיא, הגעתי לפסגה ושם הכל השתבש- האופניים המשיכו בלעדיי ואני עפתי לגובה בעוד האופניים עדיין ממשיכים להם.

בעודי בשמיים אני רואה את כל חיי חולפים לפני, איך לא רבתי עדין עם עמית זכריש והשלמנו ורבנו שוב והשלמנו, איך לא נכנסתי לוויכוח עם נעמה וגם ניצחתי אותה, איך בנות כתה די עוד לא התחילו להעריץ אותי כמלכתם הבלתי מעורערת ואיך בר עדיין לא ביקש ממני חברות.

וכך חלפו להם כל חיי ופתאום אני מרגישה את הנחיתה, היא הייתה רכה ואז חשבתי, ככה מרגישים כשמתים?

התבוננתי למטה וגיליתי שנחתתי על עוז - אהוב ליבי משנה שעברה הרגשתי שזה מנט טו בי, שלא סתם נחתתי על עוז.

והוא בג'נטלמניות גברית, הניף אותי מעליו, ניקה את החול ממני קצת חזק מזדי אבל כזה הוא עוז - חזק,

ואז אמר לי מילות של אהבה- סתומה, מה את עושה? למה עליי? מה זה, כמה אכלת היום?

אין, עוז הוא הילד הכי דואג שיש!

טוב,

אני אסיים כאן,

אני במטבחון ומפריעה לאמיר לתרן, הוא כזה יפה עם מגבון ביד אחת ושקית זבל ביד השנייה.

רק מילאנה תקועה כאן בינינו היא לא מבינה שהוא שלי!!!

טוב יאללה,

תיכף מתחילים...

28.1.16

יומני היקר היוש!

אספר לכם סיפור ערבי בדיוני שאני מאוד אוהבת על קבוצת ילדים מאוד מורכבת.

סמיר (אמיר נדיל) עומד בראש הקבוצה

שלידו תמיד מרגישה לחוצה

ולעתים גם לא נחוצה.

תמיד כעוס, זעוף ונרגז

כי לארוחת צהרים שוב יש נקניקיית מרגז.

לאוהל תמיד רוצה ללכת

ונוטש את חבריו

יום אחד, הכל יתפוצץ לו בפניו.

אחריו אבו נבו (נבו רביד), הרומנטיקן שלי הוא כותב כל הזמן ביומן.

כל כך נחמד ואדיב שלא רואה מה קורה מסביב....

ישנה גם מלעונה (מילאנה כלב) הלוחמת שנראית קצת אחרת..עשתה פס אדום בשיער שכמעט העיף אותה מהכפר אבל כיסתה זאת ברעלה וברחה בבהלה...

ישנו גם ג'אב (גב אביגדורי), מוכר נעלי "הניקה" הידוע, שקולו נשמע למרחקים בזעזוע, ג'אב ונמרוד הם שותפים לעסק, שנמצא אי שם בעיר דמשק ולמי שלא יודע הם מפתחים שם נשק.

ענור (ענר אלכביר) הוא השייח של הכפר ולא עושה שום דבר.

משוקולד ובאקלווה, חי עד מתי אללי?

חיות אוהב אך לא בצלחת ושכולם ישקו לו ב....

מטיר (מטר מזרחי) היא הזמיר של הכפר, עושה גם ראפ וגם מנגנת בסיטאר

היא גם משחקת וגם רגישה ובג'אנגל ספיד את כולם מביסה

אחחח מה יהיה איתך יא מטיר, תני גם הזדמנות לבאשיר...

עזוז לארדי (עוז ארדי) הוא בא ממשפחה גדולה, כביר כביר ממש מתנהג כמו איזה אביר.

ימכור את אחיותיו תמורת גמל או אפילו יזרוק אותן בנמל...

באופן כללי הוא מאוד חנינני, מזל שאין לו שני...

אטלון (יואב אטלון) הוא הספורטאי של הכפר אלון מרוץ הגמלים והגללים.

סיפורים רבים ומעשיות הוא מספר שאותם כבר אף אחד כבר לא סופר.

ישנה גם מאיו (מאיה רוזנברג) הצנועה והשקטה אבל אל תטעו זה רק למראית עין.

זה רק משחק היא לא כמו שהיא נראית באמת תאמינו לי היא מתעסקת במשהו פלילי.

עוז הוא ילד הצללים של הכפר, תמיד הוא נעלם ואף פעם לא נשאר

תמיד לא אוהב את מה שעושים ועושה את מה שלא אוהבים.

טוב, זמנינו תם והסיפור עוד לא התחיל מבטיחה לכם המשך משהו שלא יהיה מבחיל.

כי הביתה המדריכים אתכם שולחים אז שתהיה לכם אכבר שבת, אחים.

מאתנו הצוות האדיר-

גאווי (גיא וידאר), דיונה (דנה הראל) וג'אלי (גלי גינת) והרבה הרבה נחת.

דברים לזכרו שכתבה דודה אירית דויטש אחות של יעל

נפלו השמיים, הנורא מכל קרה, עוז שמואל הבן של יעל ועידן האחייך שלי, נפל בקרב בעזה, בנר שמיני של חנוכה כבה אורך לעד.

ילד חמד, מלח הארץ, חקלאי בכל רמ"ח איבריו, החבר הכי טוב של אבא, משוש ליבה של אמא. גבר גבר מגיל צעיר, חיוך ממיס, מלא קסם וטוב לב, הו.....איזה לב. במשך כל התקופה דאגתי לך ממש.

כחובש נחשפת למראות קשים והשתתפת בחילוצים של חיילים פצועים ואני חששתי לנפשך הרכה.

חששתי שהמלחמה תשאיר צלקת בנפשך .

כאשר באנו לבקר אותך בהפסקת האש (29/11/23), אמא, ג'וזף ואני, דיברתי איתך והרגעת אותי שאתה לא שומר את כל הזוועות לעצמך ושיש לך עם מי לדבר ולחלוק. זה הרגיע אותי אך במעט.....

קנינו לך חם צוואר וכובע פליז, הבאנו תרמוס תה, עוגת תפוזים ופיסטוקים שכל כך אהבת.

ישבנו שעה שלמה באוטו (בחוף היה קר ממש), שעה שבה התמסרת והיית כולך שלנו.

נינוח ומחייך, עונה לשאלות - בעיקר של איך מסתדרים בלי מקלחת ימים רבים כל כך....

ניהלנו שיחת וידאו עם סבא אבי וברכה, הייתה לנו שעה של נחת, נטו איתך בלי הסחות דעת, למעשה זו הייתה הפעם האחרונה בה ראינו אותך וכך גם נפרדנו ממך. .

עוזה שלנו. ה 30/9 היה היום האחרון שלך בבית, ב 1/10 חזרת לבסיס - 77 יום אח"כ אתה חוזר לתמיד.

נלחמת כאריה, כחובש קרבי טיפלת והיית עד למראות קשים.

חדור מטרה ומלא במוטיבציה נלחמת ללא חת.

עוז, כשמך אתה, מלא בכוח ועצמה.

בן אהוב להוריך ואח כביר ל 3 אחיותיך.

נחסר אותך לעד.

נוח בשלום על משכבך.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

גיבור ישראל

אירית - דודתך האוהבת.

תמונה מהמפגש האחרון עם עוז בזמן הפסקת האש

דברים שכתבה לזכרו של עוז דודה לילי [דודה של יעל]

לעוז היקר, עלם חמודות יפה עיניים וחיוך שובה לב. אני כה מנסה לכתוב ולא מצליחה כי קשה לכתוב עליך בזמן עבר זה לא נתפס. הלב כואב, מרוטש, ומנותץ. איך יתכן? זעקי ארץ אהובה זעקי ארץ כאובה ומדממת את מיטב בנינו ובנותינו, טפינו וזקננו את שואבת לתוכך אל האדמה הספוגה בדמם של היקרים לנו מכל, יפים צעירים וטרם מיצו את החיים ואת אינך חדלה ואינך מסתפקת.

אנא די די! המחיר יקר מאוד וקשה מנשוא. זה מצליף בנו בליבנו ובנשמתנו.

ולך עוז יקר עז הנפש נשמור על מורשתך ועל האדמה שכה אהבת לחרוש, על אימך יעל, אביך עידי אחיותיך, פז, יערה ואגם. ובמה אנחם אותך? לבי מרוסק כי אתה בראשי כל הזמן ולא מאמינה שזה קרה לנו. עוז יקר אני אוהבת סוגדת מעריצה וכואבת את לכתך מאתנו בטרם עת.

נוח על משכבך בשלום ומלאכי השרת ילוך לעד, ואותך ננצור בליבנו המשוסע והמדמם ואני תפילה מלפני בורא עולם שזה יגמר וננצח במלחמתנו הצודקת.

יהי זכרו ברוך. ❤️ 🕊️ 🕊️ 🕊️ 🕊️

ראי האדמה / שאול טשרניחובסקי

ראי, אדמה, כי היינו בִּזְבוּזִים עד מאד :
פְּרָחֵי פְּרָחִים בְּדֵ טִמְנוֹ רַעֲנָנִים וּבְהוֹד,
אֲשֶׁר נִשְׁקַתְּם הַשָּׁמֶשׁ מִנְּשִׁיקָתָהּ רֵאשׁוֹנָה,
מִצְנִיעַ חוֹן עִם יָפֵה קֶלַח, קִטְרֶת כּוֹסוֹ נְכוּנָה.
וְעַד שֶׁיִּדְעוּ צְהָרִים בְּעֶצֶם הַצֶּעֶר הַתָּם,
וּבְטָרֶם רוֹו טַל שֶׁל בִּקְר בְּחִלּוּמוֹת-אוֹר נִבְטָם.

הא לך הטובים בבנינו, לער טהר-חלומות,
ברי לב, נקיי כפים, טרם חלאת אדמות,
וארג יומם עודו שתי, ארג תקוות יום לבא,
אין לנו טובים מכל אלה. את הראית! ואיפה?

ואת תכסי על כל אלה. יעל הצמח בעתו!
מאה שערים הוד נכח, קדש לעם מכורתו!
ברוך קרבנם בסוד מנת, כפר חיינו בהוד...
ראי, אדמה, כי היינו בִּזְבוּזִים עד מאד!

דברים שכתבה לזכרו של עוז דודה אביבה [הדודה של יעל]

עוז היקר שלי

ילד יפה עיינים וחיוך ששבה כל לב.

היום אני נפרדת ממך בצער וכאב.

נקטפת בשיא פריחתך כשאתה בן 19 בלבד, כשכל החיים היו עוד לפניך, ביום ארור אחד!!

בן לאמא יעל ואבא עידן

אח לפז יערה ואגם, שכל כך היו גאים בך! והאמת שכולנו גאים בך!

בכישרון רב הצלחת למגנט סביבך את כולם, לשמוח, לרקוד היית מלא בחלומות, שכבר לא
יתגשמו!

נפלת בקרב על המולדת ובמותך ציוות לנו את החיים!

לעולם לא אשכח את זיו פניך המאירות ואת חיוך הממיס לבבות!

כשהלב בוכה רק אלוהים שומע והדמעות זולגות, שוטפות וזועקות מתוך עיני!! איך נפלו
גיבורים!?!?! , כנראה שאלוהים באמת בוחר שיהיו לצידו הטובים שבטובים!

בלב שבור לרסיסים אני נפרדת ממך לעולמים!

נוח על משכבך בשלום, עטוף במלאכים, שמור עלינו מלמעלה ותן לנו כוח לחיות בצל זכרוןך!

אזכור אותך - צעיר לנצח!

אוהבת, אביבה טייאר

דברים שכתבה לזכרו נאווה אטלן

עוז שלנו

אנחנו עדיין מחכים שתשוב,

שתצחק עלינו, שתלהיב אותנו בשטויות שלך.

אנחנו מכירים אותך מאז שנולדת,

רק שבועיים אחרי שיואבי נולד,

ילד קלי קלות, חברותי,

ילד שאוכל הכל, שמח בכל,

לוקח הכל בקלות,

הולך הצידה כשיש ריבים,

רוצה להיות בסדר עם כולם.

צריך תושיה ענקית כדי לא לחפש ריבים.

כל כך אהבתי שהיית בא אלינו,

מנופף לי דרך החלון בדרך לאבא,

נכנס לאכול משהו, תמיד בעל תיאבון נהדר, מוכן לנסות הכל.

יודע להסתדר עם אנשים מבוגרים,

נותן הרגשה טובה לכולם.

מתקשר לשאול מה נשמע.

כל כך מתגעגעים אליך, עוז אהוב שלנו.

בא לקפה בנגריה, לשבת עם 'הקשישים'.

זוכרת אין ספור פעמים שאתה בא ללמוד איתי ועם יואבי למבחנים, וזה נגמר בצחוקים בטרוןך...
פחות בלימודים.

סוחב את יואבי להרפתקאות, פק"ל קפה בשדות, להשיט את הקיאק בחורף הגשום בוואדי
העולה על גדותיו.

זוכרת אתכם יוצאים מהמים, רטובים בטרוןך אחרי שהתהפכתם פעמיים.

וצוחקים כאילו לא יכול לקרות לכם כלום.
זוכרים אינספור טיולים, שיטפונות, אילת, דרומה, צפונה, פיקניקים ליום, וטיולים לשבוע.
שלג...
והכי כייף אם האוטו שקע, אז נדלקו לך העיניים...
ואתה תמיד קם מוקדם, אף פעם לא מתבטל, תמיד מוצא מה להרוס כדי לבנות....
ילד מוכשר, אוהב את האדמה, את הטרקטורים, וכולם אחריו...
כשהייתם קטנים, פחדנו שתקבלו מכה כשתפלו, שלא תסתדרו בלימודים, שלא תגזימו במסיבות.
כל כך קיוויתי שאתה ויואבי וכל החבריה תיסעו יחד לטיול אחרי צבא, תתחתנו, תקימו משפחות,
פה בבית שלנו בקיבוץ. ומפה אנחנו ממשיכים ...
הלב ממאן להאמין שאתה לא איתנו...
הלב רוצה לחבק אותך עוד חיבוק אחרון...
הלב רוצה שתשוב....
נאהב ונזכור אותך לעולם
נאוה רונן יובל יעל יואב ודנה

דברים לזכרו של עוז שכתבה דנה אטלן [חברת ילדות]

אני זוכרת את עוז מהרגע שנולדתי,
אני זוכרת אותו כי הוא היה חבר של אח שלי הגדול,
אני זוכרת אותו כי הוא היה בן למשפחה שחברה למשפחה שלי,
אני זוכרת שלא היה אפילו טיול אחד שהוא לא היה בו,
אני זוכרת שהוא היה לא פחות מבן משפחה בשבילי,
הוא היה אח גדול מדהים לשלוש אחיות,
אבל סוג של אח גדול גם בשבילי.
כמה שזה לא הוגן לדבר עליו בזמן עבר,
כמה שמרגיש לי כאילו הוא ממש פה לידי,
כמה שאני בטוחה כי אין טיול אחד שאני לא אראה
אותו נוהג לצידנו.
אני מסתכלת על כל התמונות ששולחים, איזה ילד יפה.
כולנו יכולים להסכים שהחיוך שלו שווה מיליון דולר.
אני מסתכלת על החיוך והעיניים הכובשות שלו ואני כבר מחייכת,
אולי עם עד איזו דמעה קטנה בצד, אבל מחייכת.
ואז אני מתסכלת עלי בתמונה, ממש לידו
ורואה איזה חיוך גדול גם לי יש שם והכל בזכותו.
איך הוא קורן בעצמו, אבל גם מקרי לאחרים את שמחת החיים הזו,

את החיוך הפשוט מושלם הזה.
כשאני מסתכלת על החיוך שלו, אני רואה תקווה,
אני רואה שבסוף איכשהו הכל יהיה בסדר, אני רואה ימים טובים יותר.
ולרגע, ממש לרגע, זה משכיח את כל העצב, ומזכיר לי שהוא לא
היה רוצה שנוותר, שנחייך גם מדי פעם, שהוא אמנם לא פה אבל הוא
מלווה כל אחד מאיתנו בנוכחות שלו, כל אחד בדרך שלו,
והוא לא באמת עזב אותנו.

יש כל כך הרבה געגועים, הלב לא רוצה להאמין,
הוא רק רוצה לקום מהסיוט המציאותי הזה.
אבל אני אזכור את החיוך שלך עוז, החיוך המדהים שלך
אני אזכור איזה אח גדול היית בשבילי
וכנראה בשביל עוד הרבה.

עצוב וכואב כל כך להגיד,
אבל אני אזכור אותך לתמיד,
הלוואי שהיית פה עוז.

דברים שכתב לזכרו עומר קאופמן [חבר מהתיכון]

עוז, היית כמו אח בשבילי. היינו דבוקים אחד לשני בבית ספר ויכולנו לדבר שעות על טרקטורים.
קבענו שאחרי הצבא אני ואתה נעשה איזו עונה בתחמיץ, אני יודע שאתה תמיד איתי וכל פעם שאני
אעלה על הטרקטור אני אזכר בך. איך היית מתקשר אליי כל פעם שהיית על טרקטור והיינו מדברים
שעות והיינו עוזרים אחד לשני בתקלות שהיו לנו בטרקטור.

אוהב אותך אחי ולעולם לא אשכח אותך

דברים שכתב לזכרו אורי סלמה [חבר מהתיכון]

עוזה,

מניח שכבר הרבה דברים סיפרו עליך אבל אני רוצה להתמקד באחד - טרקטורים.
אני בעצמי מעריץ לא קטן של ג'ון דיר אבל אתה, אתה זה משהו אחר. רק כשנכנסתי לגד"ש בבית
ניר אתה כבר קילטרת, חרשת, דיסקסת, זרעת, דישנת ומה לא.
כשרק קיבלתי את הרישיון אתה כבר היית קוצר וקוטף על הקומביינים הכי גדולים ונוסע על
הטרקטורים הכי חדשים ואפילו פיקדת על לא מעט תאילנדים. תמיד יודע הכל, מבין בכל חלק
ובורג, בכל עבודה כזאת או אחרת, מסביר ומלמד בכזאת התלהבות והכל עם חיוך מאוזן לאוזן.

אין ספק שהיית בשבילי מודל לחיקוי בכל הנושא ואפילו מושא להערצה ולא מעט קנאה. אז למפעיל האגדי, תודה על הזכות לחלוק איתך את האהבה הזאת ועל מה שהיית בשבילי בלי קשר לטרקטורים.

אוהב אותך עוזה, מתגעגע.

דברים שכתבה לזכרו מאיה רוזנברג [חברת ילדות מהקיבוץ]

עוז הוא הדוגמא לשילוב הכי מדויק והכי קיצוני בין שטות לרצינות, בין מציק למצחיק, בין חוזק ועומק של איש אדמה לאחד שכולם מחכים לו כדי שתתחיל באמת המסיבה.

מחכה לאכול ביחד בולונו ושניצל בשישי שאחרי המלחמה ולשמוע את כל הצחוקים שהיו בנמרה, לשמוע כשיספר בצנעה וענווה, כאילו הכל בקטנה, על איזה רובה שמצא, על כאלו שהצליח להציל כחובש. ושוב ושוב להתפעם.

מחכה לראות את החיוך מרוח כשה-CJ סוף סוף עולה על הכביש, מחכה לראות את החיוך והגאוון שעולה בתור הילד של אבא כשאבא עידי המוערץ בטלפון נותן אישור ואומר "סומך עליך".

לא נתפסות צמד המילים האלה "עוז נהרג".

לנצח אחי מתגעגעים

תמונה מסיום התיכון

טיול בסוף י"ב לבולגריה

מהטיול לבולגריה בסוף י"ב

החברים מהקיבוץ נפרדים – ההספד מהלוויה

עוזה אהוב ויקר שלנו

עוד שלושה שבועות היית אמור להיות בין עשרים

עשרים שנה של צמיחה ביחד, עשרים שנה של שותפות, של חיים ביחד מגיל אפס ועד היום, עשרים שנה של למידה, של טיולים, של חוויות, של משברים, קשיים, הצלחות ומה לא בעצם. עשרים שנה של חברות.

עוזה אנחנו עומדים פה ולא יודעים מה לומר. הביטוי שאלוהים לוקח את הפרחים הכי יפים מעולם לא היה כל כך נכון אתה שגדלת על רגבים של בוץ ואדמה ילד עם תשוקה בלתי נגמרת לטרקטורים איש השדה והעבודה נער נצחי שאוהב אהבת אין קץ את הבית ואת המולדת ומוכן לתת הכל בשבילה והנה נתת הכל נתת את הדבר הנורא מכל, את עצמך.

עוזה, אתמול בלילה עולמינו קרס עלינו. הרגשנו שהאדמה שכל החיים דאגת לה כל כך טוב פשוט נופלת ואנחנו נשארנו רק עם געגוע. מי ייקח אותנו לטיול מפוקפק? מי לעולם לא יפסיק לחייך גם שהכי קשה? מי יקפוץ ראשון לעזור להתקין מדף או להחליף לי גלגל? מי תמיד יפתח בצחוק מתגלגל וחזק שידביק את כולנו?

עוזה אנחנו אוהבים אותך אהבת אמת מחצור ועד להר הכי רחוק בבולגריה, מהואדי ועד סיני, מהמוסך ועד לחדר המסריח שלך,

מחוויות בלתי נשכחות ומילדות קסומה שנשברה ברגע לרסיסים. נוח על משכבך בשלום. מי ייתן ותגיע לגן עדן של טרקטורים.

אוהבים וכואבים אהבת אין קץ החברים.

החברים מהקיבוץ

ביקור בעיר הבה"דים בזמן הפסקת האש

הספד של אמיר נדיל, חבר ילדות מהקיבוץ

גואלי אח שלי

קמתי היום בבוקר וחשכו פניי,

אני עדיין לא חושב שהצלחתי להבין שזה לא חלום אבל היום קמתי בבוקר והבנתי קצת יותר מאתמול וזה שבר אותי אחי.

עוזה עוזי עוזרדה פאדי גואל גואליטו, אף פעם לא היית חבר רגיל היית יותר אח שגדול ממך ביומיים, תמיד היית צעד לפני.

כל יום הולדת חגגנו יחד ותכלס אני לא זוכר איזושהי חגיגה בלעדדיך.

אחי אני מתגעגע אליך. אני מתגעגע אליך כמו שבחיים לא התגעגתי. אתה הבן אדם הכי חרוץ שהכרתי הכי אכפתי הכי רגיש אבל גם הכי אדיש וחזק.

כמות החוויות שיש לנו ביחד לא נתפסת. הלכתי לישון והתפללתי שתדפוק בדלק בבוקר ותצעק עליי דנא או אבבה תקום כבר יא עצלן! יש שמש בחוץ, יום יפה! ואז נרבוץ על הספה ורק נשב ונדבר על בנות ואז תלך לאיזה סידורים שאף אחד לא מבין מה אתה הולך לעשות ותחזור אחרי שעה עוד פעם עם איזה טרקטור או איזה כלי מוזר ומלא צעקות, נלך לאכול, אני אחזור לחדר ואיכשהו כבר הכל יהיה מוכן לישיבה של כולם. גרילנדות ושולחנות, אלכוהול, אוכל, הכל כבר מוכן כי פשוט ארגנת הכל לפני שמישהו ידע שבכלל עושים משהו. ואז נשב כולם כשאתה מגנט הישיבה ובאיזה שהוא שלב תדפוק על השולחן ותגיד טוב אני זו וכולם צועקים עליך שלא תזוז ותעשה את הקטעים שלך של ללכת מוקדם כי כשאתה הולך, כולם הולכים.

ככה זה כל יום איתך בקיבוץ. פשוט חלום, מלא בחיוכים וצחוקים וכיף צעקות ומלא אנרגיה. אתה והחיוך הקסום שלך.

אתה כמו המלאך השומר שלי אחי. תמיד שהייתי באיזה שהיא בעיה, תמיד ידעתי שאני מתקשר אלייך ישר ואתה מגיע לחלץ אותי בלי לחשוב לרגע

כשראיתי את ענר אתמול הסתכלנו אחד אל השני ושנינו הבנו שיש לנו חור בלב שכנראה בחיים לא יבריא, זה התחיל בבכי אחרי זה עצבים ואז פשוט עצב עמוק.

אח שלי, אתה פשוט אח שלי. קשה לי להאמין שזה אמיתי. אני אוהב אותך, כולנו. אני אוהב אותך, מתגעגע אליך ולעולם לא אפסיק. אני אעשה הכל כדי להנציח אותך כדי להשאיר אותך איתנו בכל דרך שהיא בכל מובן ועניין.

אני אוהב אותך לעד.

דברים שכתב אמיר נדיל ל- 30

עוז

וואלה אחי עברו 30 יום ואני עדיין לא מאמין, קם כל בוקר ומחכה שתצא לאיזה התרעננות מעזה ואני אבוא לומר לך שלום, כאילו אני עדיין בטוח שאתה שם ומחכה שתצא אני באמת לא מצליח להאמין שזה אמיתי אחי.

מהיום ששמעתי על הבשורה הנוראה מכל השתנו לי החיים, אני כל היום חושב עליך, מה אתה עושה עכשיו, אם אתה בסדר, אם אתה מסתכל עלינו ומה אתה חושב, כל יום חושב באיזה דרך להנציח אותך, איך לזכור אותך תמיד ואיך לעבור כל יום בלעדיך.

אח שלי אתה חבר מדהים, הכי טוב שאפשר לבקש, הטלפון הראשון בשעת צרה והטלפון הראשון כשאני רוצה לעשות משהו כיף או אפילו סתם לשבת במרפסת לגרבו ולדבר איתך על בנות.

אחי אני כל כך מתגעגע אליך ברמות שאני בחיים לא חשבתי שאני אתגעגע, כל יום פשוט יותר.

לא ייאמן שב 19 (כמעט 20) שנים אתך הספקנו לצבור כל כך הרבה חוויות ביחד. כמות הזמן שלי אתך בזמן הזה נראה לי היא כפול מהזמן שהייתי עם המשפחה או עם כל בן אדם אחר.

אוף אחי גם תוך כדי שאני כותב את זה אני פשוט לא מאמין שאני כותב את זה כי אתה לא פה יותר. המצב חרא ואתה חסר אחי.

יש לי כל כך הרבה זיכרונות אתך ואיכשהו כולם טובים. אין רגע אתך שאני זוכר כלא טוב או שרבנו או לא הסתדרנו, אולי קצת ריבים ושכנועים שתצא איתי למסיבה אבל תמיד השתכנעת בסוף.

אני לא אשכח את היום שעשיתי תאונה עם הרכב שלי ואתה הראשון שהתקשרתי אליך וישר הגעת לעזור לי ולהציל אותי מהמצב של חוסר האונים, הגעת בלי לחשוב פעמיים, לקחת ציוד ובאת.

את התקופה של המלשבי"ות שלי אתך שכל יום עשינו משהו אחר אם זה טיסה, מסיבה או סתם לשבת ולדבר שעות על הספה. או את התקופה שלנו ביחד בקורס חובשים שכל יום לא פספסנו כדי לשבת בערב ולנצל את זה שאנחנו משרתים באותו הבסיס.

אני לא אשכח את השבוע האחרון שלי אתך. ארגנתי מסיבה ואתה פשוט ארגנת אותה בעצמך סידרת את כל המקום והבאת מלגזה כדי להרים את כל הברים והמקררים וחיסלת את הכל בלי שביקשתי בכלל טובה ממך.

אני לא אשכח את השיחה האחרונה שלי אתך. יצאת להתאווררות אחרי תקופה ארוכה בעזה ולא יכולתי לבוא לבקר אותך כי לא שיחררו אותי אז דיברנו בווידאו והייתה התרגשות שיא. לא רציתי לנתק את הטלפון. דיברנו שעות וסיפרת לי מלא חוויות מטורפות על התקופה האחרונה בעזה ובסוף השיחה אמרת לי שמע דנא: "זהו אני לא מפחד יותר מכלום" (אמנם זה היה בהקשר של להתחיל עם בנות) אבל באותו רגע הבנתי שבאמת איבדת את הפחד שלך.

אנשים לפעמים אומרים שהם הרגישו משהו רע עומד לקרות לגבי דברים מסוימים אבל אני אגיד את האמת, אתך לא דאגתי לרגע. אפילו לא הייתי בלחץ שאתה שם. היית כל כך רגוע וחזק ובחיים לא העליתי על דעתי שזה יקרה אולי בגלל זה הייתי כל כך בשוק ואני עדיין לא מאמין שזה אמיתי.

אני מתגעגע אליך ברמות מטורפות גואלי אתה חסר לי בכל יום ויום. הצחוק שלך, החיוך, האנרגיות, הצעקות, החפירות שלך, השטויות שלך, וכמובן הלשון שתמיד יוצאת שאתה טיפה מתאמץ.

אח שלי ולא סתם אני אומר אח שלי כי אתה לא חבר אתה משפחה לא הרבה מבינים את זה אבל מי שמהקיבוץ יודע שהחבורה והחברות שלנו זה לא של חברים רגילים, זו משפחה.

את החוויות שיצרנו והרגעים שלנו ביחד אני לעולם לא אשכח ואעשה הכל כדי להנציח ולהזכיר אותך.

אני מתגעגע אלייך

ואני אוהב אותך

ולא מוכן להיפרד ממך לעולם

מחכה לך שתבוא לצחוק עליי באיזה חלום טוב בלילה

שלך לתמיד, אבבה, בב, בבוש ודנא.

דברים לזכרו / מטר מזרחי, חברת ילדות מהקיבוץ

אומרים שכל הדברים הטובים מגיעים לסופם, ועוזה אתה היית הכי טוב שיש.

היית קרן האור שמאירה את החדר כל פעם שצחקת את הצחוק הקורע שלך.

היית הבן אדם הראשון ברשימה לפנות אליו כשמישהו היה זקוק לעזרה.

היית משרה ביטחון בכל מי שעמד לצדך.

היית הדבר הכי טהור וקסום שהכרתי.

ככה אני הכרתי אותך לאורך כל השנים, זה מי שהיית בשבילי בכל שלב בחברות שלנו.

אני זוכרת שלפני כל טיול שהיינו יוצאים אליו, בטיולים של השומר הצעיר או בטיולי מתנ"ס הייתי קודם כל מוודאת שעוז מגיע, אין סיכוי בעולם שהייתי הולכת אם הוא לא שם. ידעתי שיגיע הרגע ותראה אותי, צולעת מאחורי הקבוצה מצטערת על הרגע שיצאתי לטיול הזה ותצעק לי יאללה יא עצלנית שימי עליי יד קדימה ממשיכים.

איך איך השמייים יתבהרו? איך השמש תחזור לזרוח? איך החיים יחזרו למה שהיו כשאתה כבר לא פה עוז?

אני מתגעגעת אליך ואוהבת אותך על כל מי שאתה ומה שאתה, וקשה להאמין שצריך להגיד היית. אני אמשיך לספר עליך לאנשים, להתגאות בך בן אדם שזכיתי לגדול אתו באותו קיבוץ, ולהיות חלק, אפילו קטן, בחיים שלו.

תשמור עלינו מלמעלה כמו ששמרת פה.

מטר

מילים לזכרו שכתבה מילאנה כלב [חברת ילדות]

עוזה

כמעט חודש עבר מאז שהלכת...

ועצוב לי... כל-כך כל-כך עצוב לי...

אני מסתובבת בקיבוץ וכל דבר מזכיר לי אותך... השבילים, החדרים, החבר'ה, השדות, כל רעש של סוסטוס או טרקטור... הכל...

יחד גדלנו, יחד שיחקנו בגן, יחד התבגרנו, חויינו, טיילנו, הדרכנו בשומר הצעיר.

הצחוק המתגלגל שלך תמיד העלה לי חיוך על הפנים, ואני כל-כך אתגעגע לזה.

תמיד כשהיית לידי הרגשתי הכי בטוחה בעולם. כאילו שיש מעלינו הילה ענקית של ביטחון ושמירה.

זה היה ידוע שאם אתה פה, בסביבה, שום דבר רע לא יקרה... ככה זה אתה... כל בעיה אתה יודע לפתור וגם אם לא, תמיד היית מחרטט בביטחון ונותן תחושה של רוגע, שהכל יהיה בסדר.

עוזה... אדם של ערכים, נתינה, אהבה ותמיד, אבל תמיד, שמחה.

היית אדם של עזרה. תמיד תרמת את עצמך לכל מה שרק היה צריך.

תמיד כשהייתי צריכה עזרה, הראשון שהתקשרתי אליו היה אתה. והיית מגיע. אם זה לבנות את הכדור או להחליף גלגל, לקדוח חור או לסדר חשמל. הכל ידעו לעשות ידי הזהב שלך. הייתי מתקשרת ותמיד הגעת בחיוך גדול, אומר לי "לד מה קרה?"

לפני המלחמה שאלתי אותך אם אתה יכול לבוא לעזור לי לתלות מדף ועוד כמה דברים בבית, אבל לא הספקת והמדף עדין על הרצפה... מחכה לך... ומזכיר לי אותך...

כל כך הרבה זיכרונות יש לי איתך מאז שהיינו קטנים... אני לא מאמינה שלא יהיו יותר חוויות איתך, טיולים, מסיבות או סתם ישיבות.

אני אתגעגע לזה. אתה לא תחזור וכל החוויות האלו יישארו איתי לעד, והן תמיד יהיו חוויות מהעבר... העבר היפה והתמים שהיה לפני שהכל קרה...

ביום שקיבלתי את ההודעה הנוראית הזו לא האמנתי שזה אמיתי. חודש אחרי ואני עדיין לא מאמינה...

ועצוב לי... כל-כך כל-כך עצוב לי...

עוזה, אני אוהבת אותך ומתגעגעת ותמיד תמיד אתגעגע...

שלך מילאנה

קבוצת עלית – שומר הצעיר, מילות פרידה

ביום חמישי גילינו שעוזה נפל, היינו בהלם ולא הבנו את מה שאומרים לנו.
מאז עברו שלושה ימים, ועדיין לא ברור איך מעכלים את זה.
עוזה היה מדריך שתמיד יצחיק אותך ויעלה לך חיוך על הפנים.
הוא אהב את האדמה ואת הארץ, ותמיד החדיר בנו את האהבה הזאת.
הוא היה מדריך כזה שהסתכלת עליו ורק קיווית שאתה תהיה מדריך כמוהו, שתמיד עושה שמח ומרים את האווירה.
אומנם השנה שלנו אתו הייתה חצי קלאצי, עדיין הייתה קורונה וטיולים התבטלו.
ולמרות זאת, השנה איתו נחקה בנו.
תמיד נהנינו בפעולות וצחקנו בלי סוף,
הוא היה שם בשבילנו לכל דבר קטן, והדוגמא הטובה ביותר למדריכים שאנחנו נרצה להיות.
אז תודה עוז, על שנה קצרה אבל כ"כ משמעותית,
לנצח תהיה בלב שלנו.
אוהבים, קבוצת עלית.

מיכל הקומונרית של עוז בכיתה שלחה תמונה ותארה את עוז כמישהו שהתפרץ ממנו כישרון משחק מטורף וכולם היו מרותקים:

התמונה הזאת היא מהחג קו, הם העלו הצגה על ההיסטוריה של הקיבוץ, אני זוכרת שהוא היה הורג מצחוק.

תמונה מהטיול שזיו ואביב ארגנו להם לירושלים

התר לפרסום / דעאל רודריגז גארסיה

הַתֵּר לְפָרְסוּם
כִּי לִבְנוֹ נִשְׁפֵּר.
וּבְמִסְתָּרִים
בְּחִדְרֵי רִיקִים
רַבָּבוֹת יְבָבוֹת
נְחֻנְקוֹת לְלֹא קוֹל.
הַתֵּר לְפָרְסוּם
כִּי דָמְנוּ הַתֵּר.
וְנִבְזְזוּנוּ בְּאַפְלָה
מִן הַיָּקָר מִכָּל יָקָר.
כָּבֹר הַתֵּר לְפָרְסוּם
כִּי זִיווּ הַקְּסוּם הַמְּבַהֵיק
מִפְּנֵי זֶה שְׁאַהֲבָנוּ, כָּבֹה.
אַבֵּל תַּחַת אוֹתָהּ אֲדַמָּה
כָּבֹר מִגַּץ צֶמַח עֲקֻשׁוֹ
מִשְׁרִישׁ עַד אֵין קֶץ
וְנִלְפֹת אֶהְבָּה.

מילים לזכרו שכתב אלמוג שריד חבר מהקיבוץ

עוז היקר, אני אף פעם לא אשכח את הפעם האחרונה שפגשתי אותך. זה היה שבוע לפני המלחמה, ונדמה לי שזה היה הסופ"ש האחרון שהיית בבית.

הייתה לי הופעה גדולה של משינה באמפי אשדוד והיה חסר לי עובד. צלצלתי אלייך עם צפיות נמוכות. הרי מאז שהתגייסת קשה מאוד להביא אותך לעבודה כי אם אתה כבר בבית יש לך כ"כ הרבה עיסוקים ואנשים לפגוש. תמיד היית מוקף בחברים ומשפחה ו"להשיג" אותך בשביל עבודה בסוף שבוע הייתה כמעט משימה בלתי אפשרית. אבל במקרה איכשהו היית פנוי. אבל לפני שאישרת הגעה הייתה לך רק שאלה אחת: מי עובד?

אפילו לא היה אכפת לך מה העבודה, איפה כמה ולמה. רק איזה אם יש חברה טובים לעבוד איתם. קודם כל פאן, אחר כך עבודה. אחרי שאמרתי לך מי סגל העובדים והבנת שהולך להיות כיף ישר אמרת כן וסגרנו.

אלא שאפילו לא הספקנו ליהנות ממך עד סוף ההופעה. שעה לפני הסוף ביקשת ממני אישור לחתוך. צריכים אותי, אמרת. שאלתי מה קרה, ואמרת שענר נתקע עם האוטו בים ואתה צריך לנסוע לחלץ אותו. כי אצלך זה קודם כל להגיש עזרה לכל מי שצריך אותך ורק אחרי זה כל השאר. לא מספיק שהלכת, גם התקשרת כמה דקות אחרי זה ואמרת שאני צריך לבוא כי צריך את האוטו שלי. לא ממש יכולתי להגיד לך לא...

מאז לא ראיתי אותך. אבל אני מודה לפחות על הזמן היקר שהיית לצדנו. כעובד, אבל בעיקר כחבר הכי טוב של כולם, ובייחוד כשמישהו בצרה וצריך מלאך שיגיע לסייע.

הספד של אראל רוטבנד – חבר מהקיבוץ

עוז, חבר יקר אני יושב לכתוב לך ונחנק.

אף פעם לא איבדתי משהו כל כך קרוב

מה כותבים בדבר כזה...

על איך כשהיית ממש צעיר ברחת מבית ספר והודעת לי שאתה בא לעבוד.

על ילד צעיר שרוצה להיות כמו אבא שלו להוציא רישיון לטרקטור, להיות על ההגה, לחלק הוראות כמו בוס גדול.

בכל הזדמנות היית לוקח את הריינג'ר שולח אלי חיוך ממזרי ואומר שזה לסיבוב עם החברה...

כשאבא שלך הגיע לעבוד בגד"ש תפסת עליו תחת.

היית מבלה שעות במוסך עם החברים מתקנים ומקלקלים ושוב מתקנים את כל מה שיש.

אמרת לי שתבוא להחליף אותי כשאתה משתחרר מהצבא כדי שאוכל לעוף מפה.

עוז, איך מסכמים כל כך מוקדם? את העתיד, הרעיונות והחלומות... נסכם שאני משאיר לך את המפתח לריינג'ר בסוויץ'.

אתה גבר אמיתי, ילד יקר ואיש חרוץ.

עכשיו אתה גם חייל גיבור

אוהב אותך כמו בן שלי

תחסר לי מאוד.

הספד שהקריא בלוויה אל"מ גלעד אברלינג'י

עוז,

אני עומד כאן היום יחד עם משפחתך, יקיריך, חבריך ומפקדיך.

כולנו מרכינים ראש לנוכח האובדן הנורא, כואבים את אובדנו של יקירכם. עוז זכרו לברכה, שנפל בעת שלחם בגבורה על הגנת הארץ והמולדת.

ב-10.7.07 אויבינו בחרו לתקוף את מדינת ישראל, במתקפה אכזרית.

מתקפה שבעקבותיה יצאנו למלחמה צודקת מאין כמוה. מאז עברו 70 יממות, והמשימה עוד עומדת בעינה.

צה"ל וכוחות הביטחון נמצאים בלחימה כנגד החמאס בעזה וכנגד חיזבאללה בצפון. אנו פועלים ללא הרף להשמיד את חמאס, על לוחמיו ומנהיגיו ופוגעים בתשתיות האויב, עומדים על המשמר ופועלים להגנה על מדינת ישראל ותושביה.

ביניהם ובראשם, לוחמי ומפקדי גדוד ההנדסה 603 של חטיבה 7, גדוד 'להב' בחיל ההנדסה הקרבית, אשר נלחמים בעת זו בעומק רצועת עזה ומובילים את הקרבות הקשים בנחישות.

ברגעים קשים אלו נבצר ממרבית חבריך ומפקדיך, להיות עימנו היום, ללוות אותך בדרכך האחרונה. כיוצא גדוד 603, אני עומד כאן במקומם ונושא דברים אלה.

גלעד, מפקד הגדוד שוחח עמי הבוקר מלב חאן יונס, הוא רצה שאמסור כאן בשמו שהיית גיבור אמיתי. הוא ביקש שאספר איך בשבוע שעבר הצלת חיים בהתקלות. שטיפלת באלו שנפגעו סביבך, שתפעלת את האירוע בקור רוח ובמקצועיות.

עוז, המשימה שיצאתם אליה אתמול, ואשר גבתה את חיידך, בוצעה. הפלוגה דבקה במשימה ואנחנו ממשיכים קדימה בכל הכוח. אנחנו ממשיכים קדימה גם כשקשה לנו מאוד בלעדיך. הניצחון שלנו יהיה אות לזכרך.

עוז,

בחרת להתגייס לחיל ההנדסה הקרבית.

בחרת לעשות שירות משמעותי מתוך תחושת שליחות ומחויבות להגן על המולדת. תפשת את ערך הרעות כערך עליון ובחרת לצאת לקורס חובשים על מנת לסייע לכל מי שתוכל.

בשבועות האחרונים לקחת חלק משמעותי בלחימה ובלטת בחתירה למגע נוכח פני האויב, פעלת במקצועיות ובאומץ.

חבריך מספרים, על החיוך הרחב שבלט תמיד, שהיה מרוח על פניך ושהדביק את כולם אחריו. שידעת להיות חבר אמיתי, וכך בשדה הקרב גם לעזור לכל מי שניתן בשל היותך חובש קרבי, לוחם אמיץ שהציל חיים.

משפחת ארדי היקרה, עידן, יעל, פז, יערה, אגם,

קשה לתאר את גודל החלל אשר עוז הותיר אחריו בנופלו. אין נחמה במילים אל מול היגון הכבד שפקד אתכם ואין בהן להקל מן הצער.

ימים קשים ומורכבים עוד לפנינו. כוחותינו ימשיכו להילחם באויב עד לכניעתו ועד החזרת הביטחון לאזרחי ישראל.

בשעה קשה זו, אני מבקש בשם צבא ההגנה לישראל ובשם כלל חיילי גדוד 603, חטיבה 7, וחיל ההנדסה הקרבית להשתתף באבלכם הכבד ולאמץ אתכם לליבנו.

אתם חלק בלתי נפרד מאיתנו, נהיה איתכם ולצידכם.

מילות פרידה שכתב אורי מאיר [חבר מהצבא]

עוז התגייס איתי כחייל הנדסה קרבית לאחר 3 חודשי הכשרה, הוא נבחר ללכת לקורס חובשים בו נפגשנו לראשונה, עוז תמיד חיך ובכל רגע קשה נתן לך "ציפחה" שיותר כואבת מההכשרה. כמו אז גם בכל רגע הוא היה שם בשבילנו. אני זוכר שבקורס חובשים הוא פחד ממחטים, הוא לא היה מתאמן היה נעלם ואז כשחזרנו לבה"צ ותרגלנו עם הפראמדיק הוא פשוט התעלל לי ביד, כל פעם שהיה תרגול הוא היה פותח לנו את הוורידים, בסוף עוז כמו עוז היה מכונה, כמו בכל דבר שהוא עושה. סיימנו את ההכשרה ועוז הגיע להיות החולם של הפלוגה בגדעון, כל פעם היינו ביחד במרפאה עובדים מתחשבים צוחקים כמו כל פעם ואז בבום פרצה המלחמה אני הייתי בזיקים עוז היה אחרי זה עם החבר'ה שהיו בבארי, סיפר לי על איך כל אחד לקח דיבר איתי לראות שלא נשרט לי המוח יותר מדי, היה שם. זיהה את הצורך ידע להיות חבר. בכניסה לעזה אני הייתי בבית אחרי ניתוח והוא ביציאה הראשונה שלח הודעה שאל מה עם היד? באמצע כל המלחמה שיש מיליון שיחות שלא נענו היה חשוב לו לשאול איזה גבר, וואלה ששמעתי על זה קיוויתי שזה טעות עד עכשיו לא מאמין זה חור בלב לכל החיים אבל לפחות החברות תהיה לנצח. אח יקר נזכור אותו תמיד.

מילות פרידה שכתב אבשלום זבולון [חבר מהצבא]

בערך שבועיים אחרי ה-7.10 היינו בשטחי כינוס בדרום מוכנים כבר לפי סדרי תנועה, עוז היה החופ"ל שלנו, כך שהוא הסתובב הרבה עם המ"פ בהכנות לכניסה, בוקר אחד בשטחי כינוס ישבנו אני ועוז על D9 עם בורקס שקיבלנו לארוחת בוקר והוא סיפר לי מה הוא עשה לילה לפני, הוא סיפר שהוא ואוחיון (המ"פ) נסעו למכלול, הם עמדו בחוף ואוחיון שאל את עוז אם הוא מפחד, עוז ענה לו "תשמע, יש לי חששות אבל אני כל כך רוצה להיכנס, אני לא יכול לחכות כבר" ואז הוא הרגיש פתאום טפיחה בגב, מסתובב ורואה את המג"ד מחייך, המג"ד לוחץ לו את היד, פונה לאוחיון ואומר לו "אנחנו צריכים עוד אנשים כאלה".

המשפט הזה של המג"ד מגדיר את עוז בצורה מדויקת, צריך עוד אנשים כאלה.

ממש לפני סגירת הגיליון התקשר אדם בשם נתן מוטאי מאופקים שספר שבזמן שעוז היה בשטחי הכינוס ליד אופקים עם חברו אבשלום זבולון, השניים התארחו אצל נתן ואשתו נדיה לארוחת שישי. נתן מספר שלקח להם דקות אחדות להתאהב בעוז, "איזה חיוך היה לו, ילד מקסים. הוא היה אצלנו בסך הכל כשעתיים אבל נקשרנו אליו. תכננו להזמין אותו עם המשפחה שלו כשיצא

מעזה. רצינו להחזיר להם תודה על כל מה שהם עושים. לצערי קרה מה שקרה... היה לנו חשוב להגיד שבשבילנו הוא כבר משפחה, הוא נשאר אצלנו בזיכרון ובמודעות לתמיד. עוז נתן לנו את הזכות להיות איתו לזמן קצר. רצינו להשתתף בצערה של המשפחה. זכינו ואנחנו גאים בחיילים האלו."

